CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector 1, cod 70179
B.C.R.S.M.B.
4510.50.11.06
Telefon : 50.41.25.
Telefax : 50.64.44

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

ANUL XXIII
(Seria a IV-a nr. 454)
4 pagini — 5 lei
MIERCURI
18 septembrie 1991

Prin fax de la corespondentul nostru în Franța, dl Dan Aftalion

Vizita familiei regale române în Franța

Așa cum a fost anunțat, Majestatea Sa Regele Mihai I al României, însoțit de Majestatea sa Regina Ana și Altețele Regale Margareta și Sofia, au făcut o vizită de mai multe zile în Franța, unde s-au întîlnit cu diferite grupuri de oameni politici și de afaceri europeni.

Printre întîlnirile care au avut loc se remarcă și aceea cu d-nii Alain Jupé, primul secretar al Partidului Gaullist Adunarea pentru Republică (R.P.R.), Charles Pasqua, fost ministru de interne în Guvernul Pasqua, fost ministru de interne în Guvernul Chirac, Bernard Stasi, vicepreședintele partidului C.D.S.

După mai multe alte întîlniri, în după amiaza zilei de 14 septembrie 1991, Majestățile lor Regale au participat la cocktail-ul oferit în Pavilionul Regal din Bois-de-Boulogne, unde s-au reunit în jurul lor un mare număr de români și cu care prilej Majestatea Sa Regele Mihai I, a adresat următorul mesaj :

Mesajul Majestății Sale Regele Mihai I

Regina, Principesele Margareta și Sofia, și cu mine, suntem fericiți să ne aflăm în mijlocul vostru.

Tin să mulțumesc atît organizatorilor vizitei noastre, pentru tot entuziasmul, energia și devotamentul de care au dat dovadă, cît și tuturor celor care au venit, atît de mulți, la această festivitate. Deși aceasta este prima dată că mă întîlnesc cu comunitatea română de la Paris ca atare, eu i-am urmărit de aproape activitățile. Am admirat felul în care ea a păstrat adevăratele valori ale culturii noastre naționale, arătînd totodată că ele fac parte din cultura europeană.

Mă gîndesc, spre pildă, la toate eforturile depuse — într-o atmosferă puțin favorabilă — de întemeietorii Casei Românești — „La Maison Roumaine" — de la Paris. Acum, cînd contactele culturale cu Țara s-au înmulțit, să nu uităm munca și energia pe care le-au depus în slujba spiritului și a culturii noastre. Ne întîlnim aici într-un moment cînd istoria Europei de Est se reface sub ochii noștri. Luna trecută au avut loc evenimente de mare răsunet care nu pot să nu ajute — ba chiar au avut — consecințe pentru soarta României, al cărei viitor ne preocupă pe toți. Momentul ne este, să sperăm, propice.

Ceea ce s-a întîmplat în cîteva zile în august a arătat încă o dată că între democrație și comunism nu poate exista nici un compromis. Pînă la urmă, comunismul s-a dovedit a fi o paranteză în istoria omenirii. Pînă și țara care l-a creat, țara care a gemut mai mult de 70 de ani sub dictatura sîngeroasă și cinică a unei sinistre treimi — partid, KGB și marxism-leninism. Comunismul, chiar cînd este deghizat sub masca unei așa zise „fețe umane" nu mai are nici o trecere pe lîngă noile generații — și nu numai pe lîngă ele. Lecția este clară pentru toate țările care au trăit sub acest sistem : mersul lor spre democrație și libertate nu poate fi oprit la jumătate de drum. Ca sistem politic, ca ideologie și mentalitate, comunismul — ca și ruda lui apropiată, neo-comunismul, nu poate fi reformat. El nu poate fi decît eliminat.

Pentru noi toți, pentru toți românii, ziua de 27 august a căpătat o importanță istorică. Cu bucurie și adîncă emoție am văzut cum frații noștri din Basarabia și-au luat soarta în mînă, declarîndu-se independenți de Kremlin. Ei au arătat că împărtășesc aceleași sentimente patriotice și de demnitate națională de care au dat dovadă părinții și bunicii lor acum 73 de ani.

Occidentul — Comunitatea europeană și Statele Unite, care au recunoscut (și nu prea de vreme) independența Țărilor baltice — nu poate să nu acorde aceeași recunoaștere și fraților noștri de peste Prut. El nu poate uita că Basarabia (împreună cu Bucovina de nord și Herța) a fost anexată cu forța de Uniunea Sovietică în urma aceluiași pact încheiat între Stalin și Hitler.

Declarația de independență votată de parlamentul de la Chișinău poate fi un prim pas spre refacerea a ceea ce a fost și nădăjduiesc că va fi din nou, marea noastră familie românească. Pentru noi toți, basarabenii pot fi un exemplu plin de speranță. Să ne amintim că succesele lor au avut loc nu numai pe tărîmul cultural și național, dar și pe cel al democratizării societății. Cum spun francezii, „à bon entendeur salut !" Într-adevăr, toți românii au nevoie de o democrație adevărată în care să fie respectate pe deplin drepturile omului. Țin să subliniez aici, din nou, că aceste drepturi nu pot fi garantate, nici respectate, dacă nu sunt îndeplinite trei condiții fundamentale :

1) alegeri cu adevărat libere — imposibile fără o campanie electorală liberă ;

2) un parlament liber și independent de organele puterii executive ;

3) o presă liberă și, desigur, liberiatea tuturor mijloacelor de comunicare — în special a televiziunii. Să nu uităm că presa trebuie nu numai să apară, dar să și circule nestingherită.

Renașterea de care are nevoie țara noastră trebuie să fie politică și economică, bineînțeles. Dar, așa cum am repetat de mai multe ori, ea are nevoie și de o renaștere morală și spirituală. Trebuie restabilite la noi asemenea valori ca sinceritatea, încrederea, solidaritatea, responsabilitatea personală. Toate trăsăturile specifice mentalității comuniste trebuie să dispară. Mă gîndesc la cenzură, la frică, la bănuială, la industria de zvonuri, la oportunism și servilitate.

Datoria noastră, a tuturor românilor, este să ne luptăm pentru a crea atmosfera în care această regenerare să poată avea loc. Avem de creat — mai bine zis de a crea din nou — o adevărată societate civilă, liberă și autonomă față de stat. În această societate relațiile dintre oameni trebuie să se bazeze pe respectul reciproc, pe simpla decență care face ca toți, oricare ar fi deosebirile dintre ei (și într-o societate pluralistă și variată acestea sunt inevitabile și chiar de dorit), aparține, în ultimă instanță, aceluiași univers moral. În acest proces, rolul monarhiei constituționale este de o importanță capitală. Mai mult decît oricare alte instituții, ea poate aduce țării noastre stabilitate, unitate și legitimitate. Ultim obstacol în calea comunizării României, ea ar dovedi că și în țara noastră comunismul nu a fost decît o paranteză din lunga și frămîntata sa istorie. S-ar restabili astfel legătura cu adevărata Românie și adevăratele ei tradiții.

Timp de peste 40 de ani Românilor din Țară le-a fost interzis accesul la aceste tradiții. Istoria însăși a fost privită cu teamă și suspiciune, și supusă unei campanii sistematice de falsificare și defăimare — campanie care, din păcate, pare să continue în anumite cercuri politice. Memoria istorică colectivă a națiunii noastre trebuie recuperată. De asemenea și continuitatea noastră istorică. Și aici rolul monarhiei este fundamental. Instituirea regatului este, la noi, indisociabilă de dobîndirea independenței naționale și de întregirea neamului. Regatul corespunde unei perioade de suveranitate autentică, în care România a devenit un stat modern, a adoptat democrația parlamentară, a procedat la o reformă agrară prin care pămîntul a fost distribuit țăranilor fără rezerve, a introdus învățămîntul obligatoriu și a devenit o țară care-și avea locul ei meritat în marea familie europeană. România nu are tradiție republicană. Republica este la noi sinonimă cu lovitura de stat din 1947 și cu instaurarea nelegitimă a comunismului, iar sistemul „prezidențial-executiv" nu poate fi decît asociat cu numele lui Ceaușescu, care l-a introdus în 1974. Rămîne de la sine înțeles că abdicarea forțată de la 30 Decembrie 1947 este nulă și neavenită. Dificultățile prin care trece țara noastră sunt multe și grele. Restaurarea monarhiei nu le va rezolva peste noapte. Dar ar crea atmosfera propice pentru a le face față. Trebuie însă să le înfruntăm cu toții, împreună, uniți cei din Țară ca și cei de peste hotare. Dezbinați nu vom reuși; dezbinarea are doar un singur efect : vine în ajutor celor care nu vor să aducă România ceea ce ea își dorește și, mai ales, ceea ce merită poporul nostru.

Eu nu am încetat să lucrez pentru binele Țării, pentru destinul ei adevărat. Jurămîntul pe care l-am făcut poporului român, de a-i sluji cauza, binele și destinul, cît voi trăi, rămîi ne neschimbat. Sunt și rămîn alături de toți cei ce sunt gata să-și suflece mînecile și să pună umărul la reconstruirea și renașterea țării noastre : elevi, studenți, agricultori, muncitori, intelectuali și soldați.

Așa să ne ajute Dumnezeu !

MIHAI I REGE
Paris 14 septembrie 1991.

•

Duminică 15 septembrie 1991, Majestățile Lor au participat la sfințirea capelei greco-catolice Sf. Gheorghe (care a fost renovată), ceremonie desfășurată în prezența Cardinalului Lustiger. La biserica ortodoxă din Paris a avut loc un Te-Deum.

Timpul nu mai are răbdare

„Vreme este să sădești — spune **Ecclesiastul** — și vreme să smulgi ceea ce ai sădit... Vreme este să plingi și vreme să rizi... Vreme este să îmbrățișezi și vreme este să fugi de îmbrățișare...", acestea și încă multe altele, pentru ca la urma-urmelor să poți zice cu sufletul împăcat, precum sf. Pavel, că „lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvîrșit, credința am păzit. De acuma mi s-a gătit cununa dreptății..."

Fiecare lucru la timpul său, așadar. Timp care, oricît de răbdător pare cu oamenii, iată că astăzi devine de o surprinzătoare impacienței, solicitînd schimbări (ce pun în cumpănă destine), reîntoarceri paradoxale, înnoiri. Din această modificare a unghiului de referință asupra coordonatei temporale rezultă intoleranța funciară față de tot ce poate însemna involuție, stagnare, imposibilă întoarcere.

Ce adevăruri decurg pe seama praxisului social-politic din aprecierea de genul celor sugerate de timpul care curge neostenit și fără întoarcere ?

Primul : venit-a vremea-a să ne dăm seama, bunăoară, că poporul nostru are la ora actuală nevoie urgentă de **oameni politici integri**, dar și de **mari educatori**, de **directori de conștiințe**, care să transforme sufletul românesc ; spre a-l face vrednic să biruiască forțele (neo)-comunismului muribund și tagma lui și să pună temelii bune începutului unei istorii naționale. La care acest neam are dreptul, datorită suferinților și sacrificiilor sale, curățeniei și nobleței lui. Un **mediu moral** se cere creat neîntîrziat, un mediu sănătos și bine întărit, în care să se dezvolte omul de caracter, definit în primul rînd prin **eroism moral**. Acest mediu cuvine-se a fi bine apărat de toate vînturile primejdioase ale lașității, corupției, desfrîului și celelalte patimi ce duc la prăbușirea națiunilor și a indivizilor.

Al doilea : timpul nostru este și al **dragostei aplicate**, ca sinteză a tuturor însușirilor omenești. În dragoste își are rădăcina și credința, și munca, și ordinea, și disciplina. Ea e și o expresie vie a echilibrului logic și firesc dintre principiul autorității și cel al libertății, fără de care viața socială e de neconceput într-o democrație reală. E adevărat, iubirea este și o renunțare, un sacrificiu. Dar ea nu înjosește pe nimeni, fiindcă orice jertfă înaltă, nu coboară.

Ajunși pe acest fir nodal al ideilor, să avansăm părerea că chiar și în cadrul unei ședințe de organizație, dragostea trebuie să prezideze. Cum ? Procedînd, cu căldură, nu la discuții violente, contradictorii cu orice preț, ci oferind și posibilitatea optimă ca fiecare să-și descarce sufletul, greutățile, supărările, necazurile, pe care viața ni le pune în spate. Să ne împărtășim bucuriile, să emitem soluții, variante, ipoteze practice de lucru. O ședință a fost bună atunci cînd omul pleacă ușurat de poverile sufletești și încărcat de încredere reală.

Al treilea : grăbitul Cronos al iarmarocului moral de azi și al crizei economice cronicizate ne deversează, vrîndnevrînd, către preocupări de aprovizionare alimentare și nonalimentare. Ideea un sacrificiu, nu nimeni, nu

VALERIU C. NEȘTIAN

(Continuare în pag. a 2-a)

DOCTRINA PNȚCD NU PROVINE NICI DIN EST, NICI DIN VEST, ESTE PROFUND ROMÂNEASCĂ

Interviu cu dl. IONIȚOIU CICERONE

— Stimate domnule Ciceronе Ionițoiu, ați fost prezentat ca fiind „Secretarul general al Partidului Național Țărănesc în exil". În ce perioadă ați deținut această funcție ?

— Din 1962 pînă la 22 decembrie 1989. M-am aflat, alături de alte persoane, delegat al partidului în străinătate. În cadrul unui nucleu format din 54 de persoane, se desfășurau alegeri din trei în trei ani, pe liste candidînd automat toți membrii, cu excepția celui ales anterior. Eu am deținut această funcție începînd din 1962. Consideram că președintele partidului se află în țară.

— Ceea ce spuneți dvs. constituie un argument în plus despre activitatea nucleelor P.N.T. în țară și în străinătate. Tocmai din cauza acestei activități erau tracasați militanții P.N.T. de către Securitate. Știm că în țară s-au întocmit diferite proiecte, în clandestinitate. Dvs., ca secție externă a P.N.T., dispuneați de un program ?

— Aveam programe publicate, în care, pornind de la programele interbelice ale partidului, prin adaptare la situația contemporană a României, păstram același spirit, aceeași doctrină.

— Vă pronunțați, deci, atît împotriva comunismului, cît și a fascismului...

— În mod absolut ! Toate extremismele, de stînga sau de dreapta, urăsc democrația și, ca atare, nu se pot împăca bine cu partidul nostru. Cripto-comuniștii de sub firma F.S.N. ne-au atacat, de cum ne-am reorganizat, în stilul anilor 1944 și 1947, ceea ce arată și cine sînt ei cu adevărat și cine sîntem noi. În toamna anului 1944, conform Pactului Pătrașcu — Ana Pauker, unii dintre legionari s-au repezit în brațele partidului comunist, în vreme ce alții, care au ținut la crezul anticomunist, au venit la noi, pentru a-și corecta greșelile față de regimul democratic contra căruia luptaseră. Între noi, care susținem democrația și guvernele totalitariste nu poate fi nici o punte. Totalitarismul fascist a furat din tezaurul democrației principiul naționalismului, care, la origine, este un principiu frumos și curat, denaturîndu-l în sovinism, în xenofobie, în intoleranță etnică. Totalitarismul comunist a furat din același tezaur principiul solidarității sociale, care provine din creștinism, pentru a-l deforma în discriminare de clasă, în exclusivism și intoleranță de clasă. Democrația se află continuu în luptă cu tirania, cu totalitarismele. Cine face parte din partidul nostru trebuie să știe că noi sîntem un stîlp al democrației și că doctrina noastră nu vine nici din Est, nici din Vest, ea este o doctrină profund românească.

— Și o ultimă întrebare : ce cărți aveți în proiect ?

— Vreau să termin ce-am început, să duc mai departe „Cartea de aur a Rezistenței împotriva comunismului". Am în vedere, deocamdată, relatări în legătură cu 16 000 de nume. Vedeți, în cartea mea sînt pomeniți și copiii născuți în închisoare. Profit de ocazie pentru a vă ruga să lansați, prin acest interviu, prin amabilitatea ziarului „Dreptatea", apelul meu către toți foștii deținuți și deportați politici, către rudele lor : să-mi trimită note despre pățimirile îndurate, însoțite, dacă se poate, de cîte o fotografie.

CONSTANȚA MUNTEANU

CARE ESTE CRIMA CEA MAI MARE?

Pe motive morale se aud proteste împotriva liberalizării după revoluție a avorturilor : două milioane de avorturi înseamnă două milioane de crime. Probabil că așa stau lucrurile. Dar două milioane de copii, dacă fiecare necesită cheltuieli de cel puțin 25 de mii de lei pe an, înseamnă pentru populația țării o sarcină suplimentară de 50 de miliarde de lei. De unde ?

În 1966 s-au interzis avorturile. De la 274 de mii de copii născuți în 1966 s-a sărit la 528 de mii în 1967. Un sfert de milion de copii în plus. Multe mame au făcut tot ce au putut ca să scape de copiii nedoriți. Multe au murit, multe au rămas cu sechele pentru tot restul vieții, mulți medici au intrat în pușcării și au fost descalificați, au apărut mulți copii handicapați. Aproape jumătate din noii născuți erau nedoriți și au simțit acest lucru în copilărie. Un alt decret din același an care interzicea divorțurile a condus la situații paradoxale. Dezmembrările de familii continuau să se producă în fapt, contrar, decretului, în aceleași proporții ca mai înainte. Mulți copii s-au pomenit că oficial aparțineau la cu totul alte cupluri familiale decît cele în care au fost concepuți și chiar decît cele în care creșteau.

Cînd acești copii numiți „decreței" sau „ceaușei" se apropiau de vîrsta școlarizării s-a dat alarma. Nu existau clase, învățători și manuale suplimentare comparativ cu generațiile anterioare pentru un sfert de milion de copii. S-a descoperit atunci că în socialism copiii sînt mai inteligenți decît în capitalism (vă rog să nu rîdeți, ci să vă amintiți că așa s-a spus) și pot intra la școală la vîrsta de șase ani. Era un tertip prin care o parte din „decreței" intrau la școală odată cu generația anterioară născută în 1966 pentru a mai atenua cererea suplimentară de condiții de școlarizare. La lipsa dragostei materne și paterne s-a adăugat și suprasolicitarea intelectuală la o vîrstă

Dr., MIRCEA CIUMARA

(Continuare în pag. a 2-a)

Rușine !...

Unor tovarăși de la fosta „Scînteia", actualmente...

Cînd veneau la București de-și cumpărau cîte un sac de pîine pentru ca să-și lungească zilele îi pîndeați (ca niște hîngheri) și-i anchetați prin Gara de Nord pentru „reportaje trăsnet"...

Cînd li se demolau casele și bisericile le explicați și-i prosteați cu „binefacerile" sistemul de urbanizare, tămîindu-i pe „cei mari"...

Cînd venea toamna, vă numărați și voi printre aceia care umflau cifrele pentru a înscrie în cartoteca vechiului regim bălcoasele „recolte record" pentru ca statul să-i ia totul iar bietului țăran român să nu-i mai rămînă decît sufletul...

Acum, la chemarea pămîntului, cînd li se întoarce fiii și fiicele acasă, sau pe lîngă mormînte, tot voi vă numărați printre acei care vreți să-i răsculați pe țărani împotriva propriilor copii.

Rușine !

PAHON ST. ȘTEFAN

Precizie în diagnostic :

Restructurare sau destructurare?

În economie, ca și în medicină, precizia diagnosticului influențează în foarte mare măsură șansa de însănătoșire a bolnavului. De aceea, nivelul profesional al specialistului, buna lui pregătire, intuiția, claritatea judecății sale și profunzimea cu care „operează" sînt atribute absolut indispensabile. Există însă și teorii de conjunctură după care, nivelul de orientare al unor oameni, ușurința lor de adaptare în probleme — chiar dacă nu sînt stăpînite în întregime —, învățarea din mers, (toate avînd originea în impostură), sînt suficiente pentru a conduce un proces sau o colectivitate. Este o iluzie deșartă și o gravă greșeală, ale cărei urmări negative, — în mod paradoxal — nu le suportă cel în cauză, ci alții, care au numai vina acceptării, a lipsei de reacție a lașității — în ultimă analiză.

Sistemul comunist, această „stafie care a cutreierat lumea", ne-o dovedește în mod incontestabil. Ascensiunea lui, dominația absolută și apoi căderea cu toate zvîrcolirile agonice, trebuie să rămînă în memoria oamenilor spre a nu se mai întoarce niciodată.

Analizat pe tot parcursul existenței lui, de la mării dascăli pînă la subtilii detractori de azi, se poate observa că ideologia sistemului comunist, a fost construită numai pentru a înșela masele mai necăjite și neinstruite, cărora le-a promis o mesianică bună stare, deși propovăduitorii (Lenin, Stalin, Gheorghiu Dej, Ceaușescu și urmașii lor actuali) urmăreau pentru ei puterea și prosperitatea personală și de clan. Pierderea sau numai diminuarea acestor favoruri materiale și politice a reactivat forța nomenclaturii, care operează în cele mai diferite feluri pentru a nu pierde privilegiile cîștigate prin furt și înșelătune. Considerentele de atașament ideologic, de credință în niște adevăruri politico-sociale, de loialitate, sînt false, cunoscute azi de toată lumea și care nu mai sînt negate nici de beneficiarii lor.

Astfel, în fosta Uniune Sovietică, s-a văzut recent că spectrul pierderii pozițiilor sociale și materiale ale nomenclaturii de partid și de stat, i-a determinat să facă jalnicul pucl (pentru a cărui nereușită însuși președintele nostru Ion Iliescu i-a mustrat). La noi lucrurile au cunoscut un mers mai sinuos. Revolta furată tinerilor eroi, a fost deturnată în favoarea unor persoane care s-au urcat pe coama valurilor, na-

PETRE MANDEA

(Continuare în pag. a 3-a)

TELEX „DREPTATEA"

ELUCIDARE

Într-o conferință de presă organizată la Brașov, dl. lt. col. Viorel Tocan, coordonatorul subcomisiei Brașov pentru elucidarea evenimentelor din decembrie 1989, a afirmat că numărul real al morților din perioada respectivă este de „peste o sută" și nu 68, cît s-a anunțat oficial. Cu același prilej, dl. Tocan a apreciat că cei care pot da informații utile pentru aflarea adevărului încă se mai tem și că, de un timp încoace, acești oameni primesc iar amenințări telefonice, așa cum s-a mai întîmplat în ianuarie și februarie 1990.

DETECTIV

O idee originală, benefică pînă acum, s-a materializat la Societatea comercială „Sibar" din Focșani, unde sustragerile masive de materiale de pe șantierul canalului Siret—Bărăgan au impus nu numai înmulțirea numărului de paznici, ci și angajarea unui detectiv.

Potrivit unui cadru de conducere a șantierului, în urma investigațiilor efectuate în [illegible] raionul de pe [illegible] Prezidiul [illegible] județului Vrancea, detectivul a depistat la mai mulți cetățeni diverse materiale și instalații sustrase, în valoare de patru milioane de lei, pe care societatea „Sibar" le-a și recuperat.

PRECIZARE

În urma unui ordin emis de ministrul învățămîntului și științei, domnul Gheorghe Ștefan, Seminarului Teologic „Sfîntul Nicolae" din Rm. Vîlcea i s-au atribuit patru săli de clasă în clădirea liceului „Mircea cel Bătrîn" — fost seminar teologic din 1836 pînă în 1949.

Inspectoratul școlar județean, conducerea liceului și Prefectura Vîlcea n-au pus în aplicare acest act oficial, elevii seminarului teologic neavînd asigurate săli de clasă pentru a începe desfășurarea procesului de învățămînt — precizează reprezentanții ai Episcopiei Rîmnicului.

PENSII

Ca urmare a întîrzierii plăților pensiilor, mai mulți cetățeni din Focșani au reproșat cu vehemență autorităților locale că epuizarea resurselor destinate acestui scop s-ar datora printre altele și finanțării de către stat a unor unități comerciale ce urmează a fi privatizate. În prezent este vorba de acțiunea de renovare și reamenajare a complexului comercial „Romarta" care va fi privatizat. Societatea comercială „Metex", din Focșani și-a asumat, potrivit unor surse bancare locale, această sarcină. Pensionarii susțin că la fel s-a întîmplat cînd patru dintre cele mai bune și moderne restaurante au fost mai întîi renovate prin grija societății comerciale „Palcom", după care au fost privatizate.

ALCOOL

În jurul și chiar în incinta sălii sporturilor din municipiul Zalău, numeroși „întreprinzători" au deschis dughene în care vînd mai ales alcool și țigări, stînjenind antrenamentele sportivilor și chiar activitatea competițională. Potrivit săptămînalului local „Sălajul", locuitorii urbei așteaptă intervenția organelor sanitare, poliției și gărzii financiare, pentru a reda acest complex sportiv rosturilor sale firești.

Gogorița legionarismului

Diversiunea politică este o metodă de guvernare a regimurilor antidemocratice. În fața insuccesele pe toate planurile, de fiecare dată cînd i se clamează răspicat adevărata natură și cînd este asaltată de forțele democratice, puterea fesenistă se retranșează în vechi și demodate tipare, spre a-și discredita adversarii. Unul dintre acestea este aruncarea asupra forțelor anticomuniste a blamului de legionarism. În cazul de față nu se vădește nici măcar originalitate, deoarece și în vechiul regim, ori de cîte ori existau contestări chiar firave, opiniei publice i se prezentau drept pretinse încercări de revitalizare a forțelor legionare.

Pentru a se înțelege natura acestei diversiuni, se cuvine mai întîi arătat că legionarismul, cînd s-a plămădit ca o mișcare social-politică în anii imediat următori primului război mondial, și-a făcut din combaterea comunismului una din principalele rațiuni de a fi. Era vorba de o mișcare totalitară care de pe poziții naționaliste, în fața infiltrațiilor comuniste, își propunea să le anihileze prin orice mijloace. Prin natura ei antidemocratică, mișcarea legionară preconiza un model de societate din care diversitatea și pluralismul politic erau excluse. Ea s-a bucurat într-o anume fază de un suport social, antrenînd în jurul-i păturii sărăcite ale societății românești prin propovăduirea egalitarismului îngust, dar chiar și o parte a muncitorilor și intelectualilor prin naționalismul devenit

APOSTOL STAN

(Continuare în pag. a 2-a)

BIBLIOTECA „DREPTATEA"

O „carte de aur"

Sub motto-ul : „Sărutăm rănile și obrajii loviți și umiliți. Ne închinăm memoriei celor căzuți eroic pentru apărarea drepturilor sfinte ale neamului", cuvinte ale marelui nostru bărbat Iuliu Maniu — care puțin timp după cele spuse avea el însuși să cadă pentru apărarea drepturilor sfinte ale neamului — domnul **Cicerone Ionițoiu** (fost Secretar general al Partidului Național Țărănesc din exil și Președinte al Asociației Deținuților Anticomuniști Români) a elaborat primul volum din lucrarea „CARTEA DE AUR A REZISTENȚEI ROMÂNEȘTI ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI".

Cartea cuprinde 336 de pagini în care autorul rememorează, cinstește și „adună laolaltă morții și supraviețuitorii, copiii născuți în temnițe și mamele chinuindu-se cu jugul după gît sub cnutul zbirului moscovit, preoți răpiți din altare și cadre universitare izgonite din templul culturii, țărani ce-și apărase bucata de pămînt moștenită drept răsplată a vitejiei părinților lor făuritori de țară, muncitori ce nu au voit să devină slugile unui regim străin de interesele lor, militari și magistrați ce nu puteau executa ordinele unui partid ce nu respecta legalitatea, într-un cuvînt tot potențialul unei națiuni care nu dorea să-și piardă demnitatea și calificarea de ființă umană".

Lucrarea este structurată pe capitole abordate destul de elastic în ceea ce privește conținutul lor. Primul capitol, „In memoriam" (pag. 3—124) face o trecere în revistă a celor căzuți în condiții tragice, departe de familiile lor, secerați de același dușman nemilos : comunismul. Al doilea capitol, „Calvarul femeii române", ne amintește acele femei anticomuniste care au pătimit în celulele de la Ministerul de Interne și Malmaison, sau ale închisorilor din Iași, Suceava, Brașov, Jilava, Galata, Mislea (în mod special), Văcărești, Miercurea-Ciuc, Arad, Ghencea, Timișoara, Cernavodă, Botoșani, Constanța, Sibiu ș.a. Al treilea capitol, „Martiriul creștin din

România comunistă 1948—1989", se ocupă de practica aplicată de comuniști în exterminarea conducerii spirituale, concretizată în cazul a 47 de preoți și ecleziești uciși prin schingiuire ; pentru ca apoi, în subcapitolul „Preoți cu crucea-n frunte" (pag. 135—232), să fie amintiți slujitorii de altare ce au suferit cumplita detenție comunistă din care au scăpat doar datorită robustețiî lor fizice. Capitolul patru, „Profanarea învățămîntului românesc" (pag. 235—256) se ocupă, așa cum se arată în titlu, de trista soartă a apostolilor neamului nostru. Din păcate, acest capitol nu trebuia încheiat la pagina 256, deoarece el încă nu s-a terminat odată cu Revoluția română din decembrie 1989 și nu poate fi considerat sfîrșit nici pînă astăzi. Răsturnarea valorilor, promovarea incompetenților, odată cu persecutarea competenților reale, continuă la toate nivelurile : învățămînt primar, secundar, universitar și, chiar, academie.

Ultimul capitol, al cincilea : „Intrarea în infernul comunist" (pag. 261—336), doar începe să amintească pe acei care au suferit detenția comunistă ; asta deoarece au fost pomeniți numai cei al căror nume începe cu primele trei litere din alfabet. Restul, probabil, într-un volum ulterior. Între aceste cinci capitole principale sînt înserate alte subcapitole ce oglindesc teroarea și crima, instituite prin lege de către comuniști (v. „ura de clasă") pentru distrugerea metodică a acestei țări. Dintre ele amintim : **Mormintele țării** (Dealul Bălaurului, Dealul Mărului), **Mănăstiri transformate în temnițe** (Galata, Dragoslavele ș.a.) și **Biserici dărîmate**.

Lectura acestei cărți este înfricoșătoare. Chiar și pentru semnatarul acestor rînduri care a cunoscut, la rîndu-i, ororile închisorilor comuniste. Înfricoșătoare prin grozăviile dezvăluite și care — metodic etalate — te duc fără să vrei, cu gîndul la preceptul lui Aleksandr Zinoviev : „Fericiți cei care mor împușcați pe la spate !" prin care în „Zinoviega" se afirmă că mai bine este să mori brusc, fără a fi avertizat, decît să-ți privești moartea în față timp îndelungat. Înfricoșătoare prin doar gîndul că psihopați asasini de meserie, de tipul unor Al. Drăghici sau Al. Nikolski, se află încă în libertate.

SILVIU DRAGOMIR

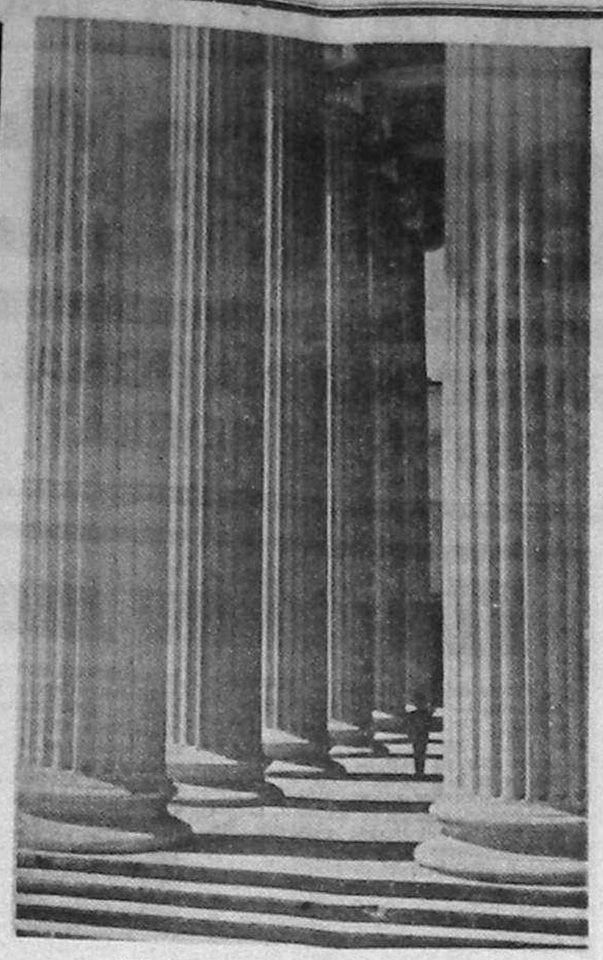

PRINTRE COLOANELE ATENEULUI ROMÂN

Festivalul Internațional „GEORGE ENESCU"

BUCUREȘTI, SEPTEMBRIE 1991

Ne aflăm în cea de a treia zi de desfășurare a Concursului Internațional GEORGE ENESCU, ediția a VI-a. Pentru prima oară, celor trei secții devenite tradiționale în concurs — vioară, pian și canto — li se adaugă și o a treia secțiune, cea de compoziție. Pentru amănunte referitoare la felul în care se vor desfășura lucrările acestei noi secțiuni — ne-am adresat compozitorului Adrian Iorgulescu, membru în conducerea Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. „Ideea de a include în concurs și o secțiune de compoziție aparține Uniunii noastre care, de altfel, onorează și premiile ce vor fi atribuite cîștigătorilor. Credem că, în acest mod, putem cinsti personalitatea lui George Enescu în integralitatea ei și eu îl consider pe Enescu foarte mare în primul rînd pentru că a fost un extraordinar compozitor. În concurs au intrat 30 de partituri, pînă acum anonime, desigur, 17 sosite din străinătate și 13 din țară. Au putut participa compozitori născuți după data de 1 ianuarie 1956. Competiția se desfășoară pe două categorii, fiecare prevăzută cu un singur premiu. Cele două categorii vizează muzica simfonică, respectiv, creația camerală, ansamblul alcătuit din 7 pînă la 15 instrumeniști, cu sau

fără participare vocală. Durata lucrărilor este de minim 10' și maxim 30'. Lucrările se prezintă juriului — de competență internațională — sub un motto, identitatea autorului rămînînd necunoscută. Numele compozitorului este notat într-un plic anexat și semnat care însoțește lucrarea purtînd același motto ca aceasta. Plicul se desigilează numai după ce juriul a stabilit partiturile premiate. Acestea vor fi prezentate în concerte publice în cadrul Festivalului Internațional Săptămîna Muzicii Noi — București, mai 1992. Lucrările premiate de juriu vor primi și un premiu din partea Editurii franceze SALABERT. Să anunțăm acum numele membrilor concursului de compoziție : Jose Evangelista (Canada), Costin Miereanu (Franța), Peter Oswald (Austria), Tiberiu Olah, Ștefan Niculescu, Adrian Iorgulescu, Cornel Țăranu și Adrian Rațiu (România).

Seara, cu începere de la orele 19,30, tot la Ateneul Român, cel de al doilea concert al Orchestrei de cameră din Moscova — conducător, violonistul și dirijorul Levon Ambartzumian oferă de astă dată publicului un program unde, alături de capodopere preclasice semnate de Antonio Vivaldi figurează două prime-audiții românești, **Preludiu și scherzo op. II** de Șostakovici și **Concertul pentru vioară și orchestră** de Aratunian.

CRISTINA SÂRBU

TIMPUL nu mai are răbdare

(Urmare din pag. 1)

unui comerț practicat nu numai cu competență, dar corect și demn, alungă din fașă mentalități defensive și descurajatoare ale insului deprimat, umilit, învins de o „jenă" financiară fără remediu. Înfringerea interesului personal e o virtute de mare productivitate în risipirea poftei nesăbuite de cîștig și beneficiu nelimitat a atîtor negustori de circumstanță. Educația economică sănătoasă a cetățenilor poate să facă din comerț o pîrghie importantă a asigurării unei armonii sociale stabile și trainice, o cale de ieșire din faimentul moral ce pîndește în prezent societatea noastră.

Învățătura creștină — floare venită din ceruri și sădită cu multă întîrziere și anevoință în inimi — ne poruncește să fim cu deosebită cuviință chiar în raporturile... comerciale !

Al patrulea : timpul se arată grăbit, provoacă neliniște, încordare, speranțe, pregătiri. Mai mult decît pînă aici, lumea românească așteaptă, se scutură, privește către viitorul apropiat. Pe lîngă bucuriile duhului, e nevoie să acordăm vreme și energie importantelor, indispensabilelor răspunderi cetățenești pe care ni le reclamă conjunctura politică : **alegerile.** Neastîmpărul și trepidațiile au cuprins aproape toată suflarea, adevărata viață neadmițînd dulcea ațipire de conștiință, somnolența și fațada.

Știm și simțim că omul pare mai mult al simțurilor și al patimii decît al judecății reci. E învederat că între cei ce iubesc democrația și vor să-și pună tot sufletul în slujba ei, discuțiile inversunate, însoțite de cuvinte tari, insulte și de grosolănii, nu pot să mai aibă loc. Ar fi grozăvie să cazi în ocări și în lovituri personale, atunci cînd, dragă Doamne, polemica se învîrtește în jurul unor probleme principiale. Dacă injuria, procesul de intenție, iau locul argumentelor, trebuie să stai să judeci : sau acești oameni sînt niște fățarnici care nu cred în ce discută, sau sînt niște cîrpaci de rînd, care vor să introducă sculele fierarului în delicata meserie a giuvaergiului. Viitorul să aibă milă de orgoliul lor ! Votați-ne — s-ar putea spune — pentru ce avem mai bun (nu că ceilalți ar fi răi de la natură), votați-ne pentru credința și jertfele noastre !.

Vremea vremuiește, adică se întrupează, se complică mereu și ne invită la meditație și acțiune. Să nu pățim ca fecioarele neînțelepte din cunoscuta parabolă a lui Iisus, noi, care ar fi cazul să jucăm rol de cariatide susținătoare ale timpului, nu de căutători ai timpului pierdut. Păstrează-ți cugetul curat și poartă-te cinstit cu ceilalți și cu tine însuți, e un imperativ primordial al acestui moment istoric. Învață o lecție de ținută de demnitate umană, deosebitoare de a clinilor care fac frumos pentru un zăhărel ori o fărîmă de carne. Nu te lăsa momit, crede ce vezi cu ochii, nu ce ți se îndrugă, privește ceva mai departe de linia orizontului imediat. Și nu te lăsa îmbrobodit cu vorbe și forme fără fond. E momentul să mai credem că și vremile sînt sub om !

Românul zice, cu o metaforă pe cît de discretă pe atît de plastică și de sugestivă, despre o vreme rea care a devenit bună, că **s-a răzbunat.** Deci scopul final e pozitiv, tonic, constructiv, întrucît tinde spre o împlinire istorică. Un neam viguros ca al nostru nu poate fi niciodată înfrînt definitiv cîtă vreme el își menține trează conștiința de sine. Un gest eroic poate dezlega o taină seculară, într-un ceremonial al continuității. Momentul a sosit **(vremea trece, vremea vine)** pentru a ne alătura unei prefigurări sociale clădite pe libertate, adevăr, justiție, dragoste creștină, respingînd amăgirea și teama, perspectiva unei societăți ipocrite, unde minciuna e suverană, înșelăciunea mare și tare.

Depănarea timpului neîngăduitor merge către o dezlegare fericită. Ne înfiorăm, nădăjduim și credem în minuni. Timpul nu mai are răbdare !

POȘTA REDACȚIEI

MEDREA T. IOAN, sat **Tismana, com. Devesel, jud. Mehedinți.** Consemnăm : „Eu nu fac politică pentru nimeni, ci lupt pentru libertatea țării și pentru binele poporului...". Mai departe faceți politică. Important este însă să fiți obiectiv în afirmații. „Poporul este demoralizat și trăiește cu teama zilei de mîine. Doar Timișoara mai este la post, iar domnii tovarăși de la putere caută mijloace să o izoleze de restul țării". Probabil.

BAN VIOREL, **Galați.** Ne scrieți în legătură cu aspectele de conviețuire a sorei dv. cu Radu Nicolae jr. Singura soluție : drumul spre justiție.

GHEORGHE N. FLOAREA, **Pitești, Argeș.** Vă înțelegem deznădejdea, ca mamă iubitoare ce sînteți, dar dv. în persoană ați greșit determinîndu-l pe fiu să renunțe la divorț, deși afirmați că sînteți împotriva practicilor imorale de care dă dovadă nora dv. Că Bălteanu Andrei (unul din amicii norei), cît și un anume „Stelică" ar fi de fapt ofițeri de securitate și că sub tutela lor fiul dv. ar fi ținta unor amenințări și atacuri stradale, vă credem pe cuvînt. Dar nimic mai mult. Redacția noastră neavînd autorizația și precăderea de a certifica aceste afirmații. Mai credem, de asemenea, că ofițerii incriminați nu prea se dau în spectacol cînd e vorba de scandaluri familiale. Au ei grijile lor, mai mari.

VASILE BERINDAU, **Baia Mare.** Vi s-a recomandat corect. Faceți recurs. Nu ați fost însă prea explicit. Ați uitat, sau poate ați vrut să uitați să scrieți dacă puteți face dovada unui titlu de proprietate sau dacă ați fost membru cooperator. Cît despre avocații partidelor de opoziție, vă asigur că nici lor nu le scapă din vedere modul în care se aplică legile.

TURCU GEORGE, **Articolul ?** Nu merge ! Nu trebuie însă să și renunțați. Primele încercări, mai totdeauna poartă amprenta timidității. În altă ordine de idei, există un proiect al PNTCD.

BANU ALEXANDRINA, **Lupșani, Călărași.** Procedura ar consta în dreptul la replică în același ziar „Pămîntul liber".

NAE ION, **Sulușănești, Argeș.** Reveniți cu textul dactilografiat.

ZAMFIR GRIGORE, **București.** Luați legătura cu A.F.D.P.R. Se pare că au fost luate măsuri pentru creșterea pensiilor, cu precădere cele minime. Și la prețuri, la fel !

BURICEA DUMITRA, **Craiova.** „De neuitat rămîne ziua de 27 iulie 1991 cînd, în sala Teatrului Liric din localitate i-am întîlnit pe cei mai importanți membri din PNTCD. Pentru restul scrisorii vă mulțumim, dorindu-vă la rîndul nostru toate cele bune.

EBERLEIN ANTONIU, **Arad.** În mare parte subscriem mențiunilor enumerate de dumneavoastră.

TEODOR HEDESIU, **Tîrgoviște, Dîmbovița.** Nu vrem să vă dezamăgim, dar articolul nu poate fi publicat. Insistați mai mult în a scrie.

STEFANESCU GHEORGHE, **Brașov.** Pentru publicarea versurilor adresați-vă unei reviste de specialitate.

IONESCU I., **Bacău.** Același răspuns dat și domnului Zamfir Grigore din rubrica de față.

GISCA N. CONSTANTIN, **Horodnicenii, Suceava.** Sînteți suferind ca urmare a rănilor din perioada petrecută pe front (1938—1945) și a prizonieratului din Rusia. În prezent nu beneficiați de ajutor de invaliditate. Singurul motiv pare a fi că nu pot fi stabilite cauzele invalidității, drept pentru care M.S. și M.Ap.N. nu v-au sprijinit. Mai încercați cu o expertiză medicală. Poate îl convingeți. Adresați-vă Asociației handicapaților și faceți dovada că ați fost pe front.

MUREȘAN EMILIA, **Craiova.** Din păcate nu vă putem expedia scrisoarea d-lui Marian Munteanu, întrucît adresa ne este necunoscută. Vom spicui din cuprinsul ei pentru ziarul „Dreptatea". Dacă primim consimțămîntul dvs.

Lt. (rez.) JEAN GUSETOIU, **Vlădișie Vîlcea.** „Mai mulți ofițeri în rezervă, participanți la concentrările și mobilizările din 1939—1941, solicită acordarea de legitimații gratuite pentru transport auto și C.F.R.".

RUB TRAIAN, **Tulcea.** Îmbucurător conținutul scrisorii dvs. Necazul este însă că scrisoarea datată cu luna aprilie, a intrat în posesia noastră în luna... august.

GEORGE DAMIAN, **București.** Articolele dv. au fost reținute. Vă așteptăm cu vești noi.

C. OLTEANU, **București.** Articolul din data de 5 septembrie '91.

I.D. GIAC, **Craiova.** Mulțumim pentru aprecierile făcute la adresa PNTCD. Îmi permit să vă contrazic o altă expunere de idei a dvs. „Sclavi am fost, sclavi vom muri...". Dacă vom rămîne niște lași, da ! Armele, din Giac nu aduc întotdeauna libertatea sau dreptatea. Un singur lucru aduc în mod sigur : moartea. S-a murit destul...

MATEI C., **Iași.** Deosebit de nobile și de frumoase gîndurile dvs. pentru frații noștri din Basarabia. Ne spuneți printre altele că la „Podul de flori de peste Prut" miniștrii, poeții cunoscuți cîndva, au lipsit, fiind, probabil la Snagov sau Predeal. Cu siguranță au lipsit cei ce au știut să cînte în timpul trecut.

FLORIAN V. IOAN, **Pitești.** Vom ține seama de sugestiile oferite. Articolul însă a rămas nedescifrat.

BANU DUȚĂ ALEXANDRU, **Lupșani, Călărași.** Aveți două soluții : sau vă adresați unei judecătorii, sau întocmiți dosar de pensionare pentru soție, pe caz de boală. Din păcate nu vă putem sprijini material.

ILIE CORNELIA, **Tîrgoviște.** Adresați-vă întreprinderii la care lucrează soțul pentru a primi clarificări privind repartiția locuinței, primăriei orășenești, și în ultimă instanță unei judecătorii.

DOLNA VIOREL, **Arad.** Mulțumim de sugestii, dar IRSOP face ce-și propune și nu ce i se sugerează. Încercați să-i contactați. Setul informativ l-am reținut.

BORLEA PETRU, **Timișoara.** Problema dvs. este de competența Ministerului Sănătății și Ministerului Muncii. Scrieți-le direct.

OPRINA ANDREI, **Pitești.** Cele relatate de dv. din păcate, sînt rupte dintr-o crudă realitate : viața noastră din ce în ce mai grea. În legătură cu pensionarii, nu i-am pierdut din vedere în paginile ziarului nostru. Cu articolul însă... mai încercați.

POPESCU ION, **Brașov.** Formulați, cu cele relatate, un articol sub semnătură.

VERONICA CZUCZU, **Arad.** Luați legătura cu una din asociațiile pentru protecția animalelor.

MIHAI TIMOFTE, **Bîca Chiojdu, Buzău.** Frumos grăit despre curajul basarabenilor. Vă mulțumim și ne alăturăm sentimentelor dvs.

GIGI FIȘCUCI

Gogorița legionarismului

(Urmare din pag. 1)

ulterior intolerant. Comuniștii au avut în legionarism nu numai un adversar reductibil, ci și un concurent politic care, prin naționalism, morală creștină și egalitarism social, au fost pur și simplu surclasați. Prin internaționalism și mai cu seamă prin vasalizare față de puterea sovietică, comunismul român s-a menținut în limitele unor sectanți, de regulă străini, fără aderență socială și mai ales fără orizont național. De aici adversitatea comuniștilor față de legionari.

Legionarismul deci n-a mai ființat nici ca doctrină și cu atît mai puțin ca mișcare în societatea românească. Amintirile despre el sînt vagi și prin optică deformată comunistă. Totuși, el a traumatizat puternic conștiința românească în anii de început ai celui de-al doilea război mondial, cu precădere prin rebeliunea din ianuarie 1941. Cei care loviseră și distruseseră succesiv și decisiv mișcarea legionară au fost Carol II, Armand Călinescu și mareșalul Ion Antonescu. Legionarii răzleți și derutați, după 1944 au fost folosiți de comuniști pentru întemeierea partidului lor totalitar.

Dar dacă acesta este fondul istoric al legionarismului, cum se explică fluturarea spectrului lui în societatea românească post-revoluționară ? Primele referiri la un pericol legionar le-a făcut președintele Ion Iliescu chiar în faza puterii provizorii. Contestat de mișcarea anticomunistă, mai insistent din ianuarie 1990, în momentele unor înfruntări decisive cînd i se cerea demisia, dezordinile survenite și provocate de forțe oculte erau atribuite unor pretinse uneltiri și acțiuni legionare. Prin intermediul TV controlate de FSN, o parte a opiniei publice dobîndește impresia că pericolul nu l-ar reprezenta nomenclaturiștii travestiți în „emanați" și susținuți de securitate, ci chipurile o restaurație legionară ! Căci, iată, în iunie 1990, s-ar fi încercat chiar o tentativă de lovitură de stat de o asemenea sorginte. Blamul de legionarism aruncat asupra mișcării democratice intransigente survine și în zilele din urmă, în contextul epurărilor și interdicțiilor impuse comuniștilor cu deosebire în imperiul sovietic, după lovitura de stat eșuată. Presată să ia măsuri anticomuniste de către o parte importantă a societății românești, al cărei protest culminează la 6 septembrie, ce face puterea fesenistă ? În loc de a-și însuși lecția lui Eltin, prin demagogie încearcă forțat să aducă în atenția opiniei publice data de 6 septembrie 1940, crezînd că se poate stabili o legătură între cele două momente. Istoricii fesenești, consecvenți tradiției vechiului regim, se fac a nu ști că la 6 septembrie 1940 n-a fost o lovitură de stat legionară, ci o transmitere de putere pe cale pașnică de la Carol II la generalul Antonescu.

În locul procesului comunismului, opune un pretins pericol legionar, care ar fi reprezentat de mișcarea anticomunistă structurată în jurul foștilor deținuți politici. Există, oare, un temei pentru acele aserțiuni ? În societatea românească, în afară de comunism care este principalul pericol, ființează o restrînsă și zgomotoasă mișcare naționalistă, o mixtură de comunism, legionarism și fascism, reprezentată atît de România Mare, cît și parțial de PUNR. Numai că puterea fesenistă nu se sesizează de activitatea acestor elemente, dăunătoare atît pe plan intern cît și pe plan extern. Există chiar o complicitate a FSN nu numai cu partidele de esență comunistă ci și cu tendințele naționalist extremiste. Exponenții actualei puteri reacționează de fiecare dată, cînd i se dezvăluie adevărata natură dubioasă, încercînd să semnaleze un pretins pericol legionar. Se dorește să se perceapă că și confruntarea principală pe planul reformelor n-ar fi între democrație și comunism, ci între democrația originală — în fapt, un neocomunism — și legionarism. Iată esența unei diversiuni specifice, în fapt, vechiul regim.

Care este crima

(Urmare din pag. 1)

prea fragedă, cu efecte ce se vor resimți întreaga viață.

Cînd acești copii se apropiau de terminarea școlii, nu existau pentru ei suficiente noi locuri de muncă și locuințe. Pentru a-i forța să rămînă în locuința și întreținerea părinților s-a prelungit învățămîntul obligatoriu la 10 ani și apoi 12 clase. Cînd totuși au ieșit din școală societatea nu le oferea nici o perspectivă de a-și întemeia un cămin și de a căpăta un loc de muncă. În 1989 aceștia aveau 21 de ani. Ei și-au desfăcut cămășile în fața armelor de foc strigînd : Trageți ! Ei, cei care au constatat de cînd s-au născut că nimeni nu are nevoie de ei, că nimeni nu le oferă nici o șansă. Cei sentimentali văd în curajul cu care tinerii au înfruntat moartea la revoluție un miracol. Eu, ca economist, văd numai o disperare cumplită, explozia unei tragedii de masă întinsă pe parcursul a 21 de ani. Mulți s-au entuziasmat atunci ca la o reîntoarcere a lui Cristos pe pămînt. În realitate, păcătoșenia societății noastre răstignea noi creștini, care acceptau moartea cu blindețe.

După revoluție, speranța cea mai mare de redresare a țării o reprezentau tot tinerii respectivi. De data aceasta nu prin spiritul de sacrificiu, ci prin alte însușiri. Ei ar fi fost primii care s-ar fi orientat spre noile locuri de muncă în sectorul privat, pentru că ei erau soneri. Ei erau cei mai receptivi la noi forme de organizare, căci nu apucaseră să fie rutinați de sistemul birocratic totalitar. Cu tot nivelul scăzut al învățămîntului din ultimii ani, ei erau cei mai receptivi pentru progresul tehnic pentru că, spre deosebire de generațiile anterioare, în manualele după care au învățat pătrunseseră cele mai noi elemente de progres științific și tehnic.

Dar nu a fost să dea roade această speranță. Cei mai mulți dintre emigranții postrevoluționari sînt tocmai tinerii. Ei, cei care toată viața au fost nedoriți în țară au căutat să-și găsească un loc aiurea. Dar și de acolo sînt trimiși înapoi. Ultima speranță, evadarea din țară în care sînt tratați ca fiind în plus, a pierit. Ne vin înapoi niște tineri complet înfrînți. Nici nu mai sînt tineri, căci nu văd nici un viitor în față.

Ce le mai rămîne ? Să accepte să moară de foame în liniște, să se depraveze, să se sinucidă? Puterea politică actuală nu le oferă altceva.

În fața acestor realități nu știu să răspund dacă e mai mare crima de a permite avorturile decît cea de a le interzice. Dar mă cutremur cînd văd că la cîteva gengrații de români li s-a furat totul, absolut totul, de la dragoste părintească pînă la posibilitatea de a-și alege un drum în viață. Mă cutremur cînd văd cum mizeria face ca două milioane de mame să fie nevoite să nu se mai bucure de rodul dragostei lor. Aceste atrocități mă fac să am rezerve nu numai în fața totalitarismului, dar și în fața capitalismului sălbatic. Numai economia socială de piață, cea care îmbină eficiența economică cu siguranța socială mi se pare acceptabilă, adică numai soluția creștin democrată.

Trebuie să spunem tinerei generații că nu este totul pierdut. Că poate și ea trăi omenește dacă ne unim și creăm o societate omenească, o societate în care să fie respectate toate nevoile și posibilitățile oamenilor.

Puncte de vedere

Combinatul din Călărași se baricadează

Nu este nici o glumă, ci dimpotrivă, un lucru mult mai bine făcut, nu cu improvizații de genul bușteni, căruțe, autobuze etc. etc. Nu ! Aici s-a făcut un lucru temeinic, cu gard din beton, cu gheretă cu paznic, cu poartă acționată la buton și cu mașini de pompieri care blochează porțile respective.

Faptele sînt următoarele :

Drumul național București-Călărași traversează pe o distanță de aproximativ 2 km incinta Combinatului Siderurgic Călărași, actualmente SIDERCA S.A.

Și cum în România avem din belșug de toate, în afară de rațiune, mai marii prefecturii locale, ai SIDERCA S.A., au hotărît că prin combinat nu se mai trece.

Nu are nici o importanță că pentru a intra sau ieși din Călărași, ocolești 15—18 km pe drumuri absolut impracticabile sau în plină construcție, că litrul de benzină costă 30 lei, că poți rămîne fără geantă, pivoți, fără direcție sau anvelope.

Că drumul respectiv putea fi amenajat corespunzător, că se putea construi un gard sau orice altă rețea protectoare cu o investiție nesemnificativă la milioanele pe care le înghite permanent acest colos lipsit de eficiență, și de perspective, nici nu a intrat în discuția celor care aruncă cu milioanele bugetului nostru atît de sărac.

A fost mai simplu să se construiască o șosea ocolitoare, cu sute de mii de mc de pămînt transportat și mutat din loc în loc, cu sute de ha de teren arabil distrus, cu mii de litri de benzină și motorină consumați în mod inutil în fiecare zi, deoarece numai la noi este considerat normal că e mai bine să faci un lucru scump și complicat, atunci cînd poate fi făcut ieftin și simplu.

Așa că pînă una alta, construim, cheltuim și demolăm orice și oricît, fiindcă avem încă de unde și nu ne întreabă nimeni nimic.

Pînă cînd domnilor tovarăși, pînă cînd ?

Ing. AURELIAN PAUL ALECU

VINERI 20 SEPTEMBRIE 1991
TRAGEREA
LOTO
A AUTOTURISMELOR
REGIA AUTONOMĂ LOTO PRONOSPORT INFORMEAZĂ
LPS
SE ACORDĂ ȘI NUMEROASE CÎȘTIGURI ÎN BANI

ANUNȚ

Membrii Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, posesori de autoturisme, care vor să fie la dispoziția Congresului pentru diferite servicii, sînt rugați să se înscrie la secretariatul Congresului PNȚCD, pînă la data de 22 septembrie a.c.

De asemenea membrii PNȚCD care au posibilitatea să găzduiască delegați în timpul Congresului partidului nostru din zilele de 27, 28 și 29 septembrie a.c., sînt rugați să se adreseze de urgență secretariatului partidului din B-dul Carol I nr. 34

Poziția noastră

Filiala Timiș a A.F.D.P.R. salută și susține acțiunea juridică de luptă împotriva comunismului de către conducerea centrală a asociației noastre prin președintele său d-l Constantin Dumitrescu.

În asemenea, ne declarăm solidari cu mitingul anticomunist inițiat de A.F.D.P.R. și condamnăm meschina încercare a unor oameni de guvernămînt neocomunist, folosind o parte din presa și în special RTVR și ce este mai grav însuși parlamentul țării, de a discredita manifestația noastră, calificînd-o „nesanctionată", „extremistă" și ca un „atentat la ordinea publică". Considerăm că milioanele de ani de condamnare cu care au „răsplătit" bestiala putere comunistă, ca și sutele de mii de ani în închisori și lagăre, după cumplite chinuri și suferințe este autoritatea supremă în fața căreia se cuvine să se plece cu respect și recunoștință toată suflarea românească de la sate și de rînd, pînă la înaltele fotolii ale puterii de stat, și deci în măsură să-și atribuie autorizația necesară. A cere în momentul ăsta, într-un moment deosebit, cu adevărat istoric al evenimentele recente din Uniunea Sovietică), pedepsirea organizatorilor unei manifestații anticomuniste, a celor mai îndreptățiți să o facă, este o dovadă crasă de apolitism, de certă lipsă de răspundere și raportată la marea noastră suferință, acest gest apare ca un sacrilegiu.

De aceea poziția noastră fără echivoc se regăsește în „Manifestul către țară" al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România recent dat publicității, pe care îl recomandăm tuturor cetățenilor noștri, care se simt legați de lupta și idealurile noastre direcționate spre totala eradicare a comunismului.

A.F.D.P.R. TIMIȘ

P.S. Un protest asemănător a mai fost transmis și de către Consiliul de Conducere al A.F.D.P.R. — filiala Brașov.

Chimia, cu orice preț mai departe!

Ministerul Industriei are pretenții de presă săptămînală, la fiecare din ele prezentînd cîte o problemă de ansamblu sau cîte un departament. Se oferă prin aceasta modalitate posibilitatea de a privi mai adînc în bucătăria fiecăruia. Dacă la prima mînă de contact te mai poți amăgi, a doua oară nu mai poate, greș cu constatările. Dacă ești de a fi favorabilă. Pentru că ne-am convins că se merge pe același drum, în afară că nu s-a schimbat nimic. Dovada o constituie încercarea de a demonstra cu orice preț că această ramură merge pe același drum, în afara ei ar putea altfel — va merge mai bine în viitor —, cam prin anul 1995. Dar nici atunci la nivelul anului 1988. Singurul capitol în care se preliminează în 1995 o sporire este ponderea producției petrochimice în totalul producției departamentale. Pe ce bază oare? Contează cineva că atunci vom extrage mai puțin țiței? Dacă pe o astfel de bază se anticipează și creșterea producției globale, fără a deveni deplină. Toate aceste concluzii se degajă limpede din înseși datele puse la dispoziție, în scris, de conducerea Departamentului.

Dacă pe ce am primit în scris nu ne putem baza, pe ce anume o putem face? Pe afirmația că în ciuda scăderii producției — și în ce proporții —, numărul personalului angajat se reduce cu numai 1 000 de oameni pe an. Au pus la socoteală și cei angajați reangajați dar în posturi mai importante decît simpli muncitori?). Motivul ar fi că efectivele trebuie păstrate pentru o viitoare reînființare a producției, pe considerentul unor instalații și utilaje de mare calitate. Dar cu ce sacrificii și cu ce salarii sînt efectivele menționate? Iar aureolarea calității prin ce se justifică? Prin accidentele de la Teleajen, de la Rm. Vîlcea, toate datorate unor morale și fizice, sau de faptul că de atunci nu s-au mai adus nici un fel de lămuriri? Că de nou... Pentru ce trebuie menținute instrucțiile acestea gigantești ale celei de la Midia sau Slatina (cel mai feroce consumator de energie) cu singura lor „calitate" indiscutabilă, angajarea lor de producție și-n prag la nivelul anului 2010. Ne-ndrăznim a-ne desigur pe resursele ce urmau să fie descoperite între timp conform planificării și raportării devenite fantastice. Mai sînt încă în vigoare?

S-a mai adus ca argument menținerii structurilor moștenite de la „prima chimistă a lumii", și la aceleași dimensiuni, existența cu totul insuficientă a comenzilor și lucrărilor de „processing" care se leagă că ar da de lucru industriei ar mai și rămîne în particular din produsul finit pentru intern. Dar fenomenul acesta este mai mult înșelător și conjunctural, nu ceva stabil și temeinic. Fără nici o îndoială și fără nici o supărare, nu avem „manageri" capabili să asigure continuitate, coerență și fundament acestui processing. A-l asemăna numai o soluție de impas, ceva ca scara de incendiu. Nu se poate încerca această teorie care reprezintă numai spirit de aventură, pe spinarea noastră a tuturor și împotriva intereselor economice ale țării. Care cer imperios drumul cel mai rapid spre economia de piață. Fără însă ca să adie cît de sfios vîntul privatizării, pe care toată lumea o recunoaște ca singura cale posibilă și realistă. Cu 2—3 stații de desfacerea produselor petroliere și ele integral dependente de centrala unde dl. ministru a fost director, care oricînd le poate înăbuși și cu tot atît de puține proiecte de societăți mixte, nu se merge spre privatizare decît cu privirea înapoi și poticniți.

Nu vă mai amăgiți — acordîndu-vă această supoziție — și nu ne mai amăgiți, cu aceste tentative obstinate de a menține o moștenire blestemată a unor creaturi blestemate.

IOAN FRÎNCU

În episodul cu Gherla din „Memorialul Durerii", s-a strecurat o greșeală care ar compromite pe domnul PUSCASU MIHAI.

Greșeala constă în faptul că dl. Mihai Timaru în loc de PUSCASU VASILE a pronunțat numele d-lui PUSCASU MIHAI.

Menționăm că dl. PUSCASU MIHAI, născut în iunie 1925, sat Ionășeni, comuna Trufești jud. Botoșani, a fost arestat la 8 mai 1947, a executat 16 ani de închisoare, perioadă în care nu a trecut nici prin Pitești și nici prin Gherla. A executat detenția la Aiud și Periprava. De profesie învățător.

Cel în cauză se numește PUSCAS VASILE, de profesie aviator.

AFDPR

DORIȚI SĂ OBȚINEȚI UN CÎȘTIG SUBSTANȚIAL?

Persoanele particulare sau întreprinderile private de difuzare a presei care doresc să obțină un cîștig substanțial se pot adresa ziarului „Dreptatea" la telefon 15 03 39, între orele 7,30—9,30 și 17,30—19,30, sau la telefon 50 64 80, între orele 8—15,30. Remiza pe care o asigurăm este 20% din valoarea ziarului.

În localitățile din țară ziarul vă este adus în dimineața apariției cu mașina, trenul sau avionul.

REPERE PRIVIND DEZVOLTAREA SECTORULUI DE CONSTRUCȚII

Concepția PNȚCD pentru dezvoltarea sectorului de construcții, din țara noastră, are în vedere un grup de principii, recunoscute pe plan internațional, revendică o serie de condiții și prevede măsuri și programe, destinate să reînceapă procesul de edificare, de la noi, în parametrii specifici, țărilor avansate.

1. Principii

(i). **Construcțiile reprezintă investiții imobiliare**, cele mai de preț, efectuate de societate, pentru a răspunde unor comandamente prezente și de viitor, avînd de scop :

(i) **adăpostirea adecvată a vieții umane**, în toate compartimentele ei de manifestare (familial, productiv, economic, reprezentativ, sanitar, cultural, de recuperare, sportiv etc.).

(ii) **crearea infrastructurii**, necesare unor activități complementare, impuse de dezvoltarea actuală a civilizației, pe linie de : — transporturi rutiere, C.F., navale și aeriene, — telecomunicații, radio, televiziune — producerea de energie prin exploatarea resurselor fosile, hidraulice, nucleare, eoliene, geotermale, heliotermice, — de înzestrare edilitară și alimentare cu apă, — de depozitare a variate substanțe solide, lichide și gazoase, de protecție împotriva poluărilor diverse.

1.2. **Construcțiile trebuie să satisfacă în mod unitar cerințele privitoare la : Arhitectura, Structura de rezistență, Instalații și Tehnologia de punere în operă**, pentru a îndeplini aspirațiile de funcționalitate și frumos, înscrierea în peisajul ambiental, de rezistență și durabilitate, confort și ambianță, calitate, economie și viteză de execuție, la nivelul realizat de societățile dezvoltate, jalonînd evoluția lor, prin **norme**, fixate de reprezentanții autorizați ai societății.

1.3. În cadrul unei democrații autentice, normalitatea desfășurării procesului constructiv, poate fi garantată numai prin funcționarea corectă, imparțială, a unei **pieje libere**, în care, în fața oricărui tip de beneficiar, să primeze **selectarea proiectelor prin concursuri și atribuirea execuției lucrărilor prin licitații.**

2. Condiții

2.1. Activitatea constructivă fiind contractată să aibă loc ulterior, momentului de evaluare a costurilor, în vederea preîntîmpinării unor consecințe aleatorii nefaste, sau chiar abuzuri, se cere imperios **stabilizarea leului**, în raport cu monezile convertibile, reducînd sensibil glisarea lui.

2.2. Asigurarea unei **pieje libere**, consistente în sectorul constructiv, prin acoperirea cererilor de materiale, la concurență liberă, — deci în afara oricăror repartiții dirijate — cu produse din țară sau străinătate.

2.3. **Utilajele importante**, cu caracteristici speciale, achiziționate de stat, în regimul trecut, să fie grupate **în unități de profil**, care să le pună la dispoziție, diferiților solicitanți — Regii sau societăți SRL, SA, prin închiriere liberă, sau scoatere la licitație.

3. Măsuri

3.1. Se propune **înființarea**, pe lîngă puterea executivă, a **Consiliului Național pentru Amenajarea Teritoriului și Dezvoltarea Construcțiilor**, urmînd să includă, cu rol consultativ, personalități recunoscute, în domeniile de specialitate, aferente consiliului (arhitecți, ingineri constructori, instalatori, silvici, agronomi...). Acestui consiliu i-ar reveni misiunea de **orientare și profilare**, la nivelul cel mai înalt, a legilor, reglementărilor și măsurilor, prezentate, spre aprobare, parlamentului referitor la :

(i) **protecția, conservarea și valorificarea** patrimoniului natural al statului român.

(ii) **Sistematizarea judicioasă** a teritoriului, rural și urban.

(iii) **Desvoltarea dotărilor** — lucrări publice, în domeniile : de asanare, edilitar, transporturi, telecomunicații, energetic, turism, sănătate, cultură etc., în vederea ridicării nivelului de civilizație, implicînd direct și progresul culturii.

3.2. Instituirea unui **Minister Director pentru Construcții**, alcătuit din departamente profilate pentru : (i) **clădiri publice, civile, industriale și agricole**, (ii) **construcții pentru transporturi și telecomunicații**, (iii) **construcții energetice**, (iii) **fabricarea de materiale și utilaje pentru construcții**. (V) **Cercetare, normare, expertizare, controlul calității și legiferarea demersului constructiv.** — Acest departament ar servi pentru toate ramurile de activitate din domeniul construcțiilor.

Departamentele concepute să fie alcătuite din puțini funcționari, dar de calificare înaltă, ar avea misiunea dirijării studiilor de oportunitate în sectoarele respective (Know, Why) urmînd ca pe baza concluziilor să controleze elaborarea proiectelor de execuție și scoaterea lor la licitație în vederea punerii în operă.

3.3. **Reglementarea constituirii și funcționării unor Societăți Anonime** în sectorul constructiv, fondate cu capital de stat și particular (acesta din urmă provenind din vînzare de acțiuni sau dobîndire de acțiuni, rezultînd din aplicarea legii privatizării), pe structura vechilor trusturi de construcții ale MCIND și județene, precum și a vechilor **institute de proiectare**, sau înființate, curînd cu capital particular.

Aceste societăți vor trebui să activeze independent (descentralizat), sub egida unor consilii de administrație proprii care vor întocmi regulamentul de funcționare al întreprinderii, modul de alegere și prerogativele directorului, delegat să conducă întreprinderea pe 2—4 ani. Viața acestor întreprinderi urmează să fie decisă de modul de înscriere a lor în arena competițională și de rezultatele obținute aici.

3.4. **Înființarea unei Bănci de investiție pentru construcții**, care să gestioneze atît fondul de stat, din cadrul diferitelor întreprinderi, precum și o serie de fonduri particulare, puse la dispoziție, pentru rentabilizare, prin finanțarea investițiilor în construcții.

4. Programe

Desvoltarea rapidă și eficientă a societăților avansate (grupul celor șapte state industrializate, Statele Unite, Japonia, Germania, Franța...) se constată a fi rezultatul unei serii de programe, concentrînd spre anumite obiective o bună parte din resursele și disponibilitățile respectivelor națiuni. Prin acorduri, s-a obținut deseori, comasarea eforturilor mai multor națiuni pentru realizarea unor dotări de calitate superioară (Tunelul pe sub Marea Minecii prin cooperare Anglo-Franceză). Cu situația țării noastre, programele de desvoltare capabile să ne ridice la un nivel superior de civilizație, ar trebui promovate, în ordinea de prioritate, expusă mai jos.

4.1. **Construcții pentru protecția și asanarea terenurilor inundabile, irigarea solurilor agricole și exploatarea resurselor energetice naturale.** Se pun la adăpost împotriva viiturilor și inundațiilor terenuri și căi de circulație, evitînd pierderi materiale considerabile. Se cer construite canale și apeducte pentru irigarea marilor suprafețe agricole sporindu-le productivitatea.

În vederea exploatării totale a resurselor noastre naturale, generatoare de energie, trebuie realizat întreg parcul de construcții, necesar extracției și valorificării combustibililor fosili, pentru captarea energiilor hidraulice, eoliene și geotermale, în completare acordînd o atenție deosebită înzestrării cu centrale nucleare.

4.2. **Modernizarea și suplimentarea rețelelor de transporturi, terane și subterane.**

Pentru Calea Ferată se cer create, linii noi, directe (Tîrgu Mureș — Copșa Mică, Brașov — Buzău, Sibiu — Pitești, Miercurea Ciuc — Bacău...) prevăzînd scurtări de trasee, evitînd, în mare parte, curbele și pantele existente prin construcția de tunele și viaducte, pe care să poată circula trenuri cu viteze mărite, sau chiar mari.

Rețeaua rutieră trebuie puternic modernizată creînd autostrade (Episcopia Bihor — București — Giurgiu, cu ramificație spre Constanța, Cernăuți — Iași — București...) care implică la fel realizarea de viaducte și tunele pentru a se circula în regim occidental. Actualele șosele se cer reparate, lărgite și îmbunătățite pe numeroase porțiuni.

4.3. **Asigurarea populației și bunurilor împotriva acțiunii seismelor, concomitent cu prevederea măsurilor de întreținere, reparare și renovare a întregului volum de construcții existent.**

Trebuie inițiat un organism, care să inventarieze clădirile aparținînd statului, propunînd măsurile necesare, asigurării rezistenței la seisme, precum și cele avînd în vedere repararea și renovarea lor. Același organism, depinzînd de Ministerul Director al Construcțiilor va trebui să indice modalitățile de verificare a stării de rezistență a clădirilor, în proprietate particulară, și apoi cele de repunere în stare de siguranță.

Toate cele trei programe expuse, precum și altele necesare creează noi locuri de muncă, aduc o ridicare a nivelului de civilizație și provoacă indirect surse mari de cîștig material.

Prof. MIRCEA MIHĂILESCU
Inst. Politehnic Cluj-Napoca

„FRĂȚIA" despre CNSLR (UGSR) și fondurile sale

Partea a II-a: Milioanele cheltuite pentru menținerea vechilor structuri comunisto-ugeseriste

Deoarece CNSLR (UGSR) refuză să recunoască abuzurile și ilegalitățile comise cu Patrimoniul fostului CC al UGSR, vom căuta să le „vindecăm amnezia" publicînd **DATE ȘI CIFRE CONCRETE** din „Raportul privind execuția bugetară și bilanțul contabil pe sem. I 1990 la CNPOSLR", întocmit și înregistrat de CNSLR cu nr. 205/27.VIII.1990.

În preambulul acestui „Raport" se menționează că realizarea execuției bugetare s-a efectuat de CNPOSLR „urmărindu-se permanent gospodărirea judicioasă a mijloacelor materiale și bănești, reducerea la strictul necesar a cheltuielilor..." din cele aproape 5 miliarde lei pe care judecătoria sector I București i le-a pus la dispoziție cu atîta dărnicie.

Pentru început, să urmărim VENITURILE realizate de CNPOSLR pe sem. I 1990:

— 54 milioane lei DOBINZILE încasate pentru disponibilul existent în contul CC al UGSR la Banca Națională.

— 16 milioane lei DIFERENȚA CURS VALUTAR pentru încasările în dolari din activitatea de turism social.

— 318 000 lei încasări din chirii.

— 4 725 300 000 lei disponibil din anul precedent (și „blocat" la dispoziția CNSLR)

Se arată că „situația este nesatisfăcătoare" deoarece celelalte „realizări" sînt minime :

— vărsăminte de la casele de odihnă și tratamente (DECOTS), realizat 1 941 000 lei (planificat 39 000 000 lei) deoarece acestea refuză să livreze cota de amortizări „**la organul ierarhic superior**", conform hotărîrii Guvernului nr. 740/iulie 1990(!!)

— vărsăminte de la casele de ajutor reciproc realizat 3 044 000 lei (deși erau planificate 18 640 000 lei).

Avînd în vedere această situație **cu privire la veniturile** (apreciată ca „nesatisfăcătoare" de centrala comunistă), se trece aproape neobservat peste LIPSA VENITURILOR DIN COTIZAȚII SINDICALE, acest capitol neflind interesant, probabil, pentru CNSLR-CNPOSLR.

Pentru noi, devine însă interesant următorul capitol din „Raport" și anume : CHELTUIELILE REALIZATE.

Deci, conform datelor din BILANȚUL CNSLR, în sem. I 1990 aceasta a cheltuit în total 116 638 000 lei (fără să încaseze cotizații !!) din care :

— 83 548 000 lei sume alocate pentru **desfășurarea activității Comitetelor unionilor pe ramuri și consiliilor teritoriale** (adică a structurilor comunisto-ugeseriste menținute și subvenționate de CNSLR).

— 4 018 000 lei „organizare și funcționare", sumă ce reprezintă de fapt (așa cum afirmă raportorul CNSLR) **TAXE ȘCOLARE AFERENTE** anului 1989 și SALARII ianuarie 1990 PENTRU UN NUMĂR DE CURSANȚI DE LA FOSTA ACADEMIE DE ȘTIINȚE SOCIAL-POLITICE „ȘTEFAN GHEORGHIU".

— cursuri universitare și de la ȘCOALA CENTRALĂ SINDICALĂ UGSR, cursuri de 1 an.

Iată deci că CNSLR-ul în sem. I 1990 PLĂTEA CU BANII SINDICALIȘTILOR PE ACTIVIȘTII PCR (PSM) DE LA „ȘTEFAN GHEORGHIU" și pe cei de la „anexa" Ștefan Gheorghiu — Școala sindicală UGSR (amîndouă avînd același sediu) pentru „rezultatele bune la învățătură" privind doctrina comunisto-ceaușistă și apoi, carea ei în practică.

Acest fapt nu înseamnă oare o „legătură directă" CNSLR—PCR—PSM, în valoare de peste 4 milioane lei? Și ca să nu se supere „puterea provizorie", CNSLR PLĂTEȘTE în perioada ianuarie-martie 1990, suma de 242 084 lei reprezentînd „costul hranei pregătită la Complexul de cazare și alimentație" Johann Strauss" București, pentru TRUPELE DE PAZĂ ALE CONSILIULUI FRONTULUI SALVĂRII NAȚIONALE". **Incredibil dar adevărat !!!**

Dar, CNSLR face și sport! Pentru liderii centralei comuniste „Dacia-da" lui Ceaușescu nu s-a terminat după 22 dec. 1989, așa că PLĂTESC 1 870 000 lei pentru „organizarea cursului „Tînărul muncitor" la Felix-Oradea precum și 4 deplasări în URSS și Alger a unor „echipe sindicale".

„Refacerea mișcării sindicale" comuniste nu se poate face însă „cu burta goală" așa că SE PLĂTESC 49 000 lei pentru „STIMULAREA ACTIVULUI SINDICAL", respectiv 46 camuri de COLABORATORI EXTERNI, aprobați EXPRES de Biroul Operativ al CNPOSLR.

Povestea nu se oprește însă aici. Vorba aceea: dacă bani sînt (are balta peste!) și nimeni nu ne controlează, să-i folosim „judicios și la strictul necesar" pentru reorganizarea noii centrale sindicale comuniste.

Astfel, la Comitetele Provizorii pentru Organizarea Sindicatelor Libere pe „ramuri" se cheltuiesc 43 138 000 lei pentru „Dacia-da" sportivă (alergă băieții, aleargă !), pentru „salarii și alte drepturi" și pentru „organizare și funcționare", deși federațiile „fantomă" nu existau decît pe hîrtie ca „emanații" ale d-lui Ștefan Călinescu.

La Consiliile județene UGSR s-au cheltuit 24 716 000 lei fiind folosite în principal pentru „salarii și alte drepturi", „organizare și funcționare", „stimularea activului sindical" și „subvenții".

Deci, milioane de lei cheltuite pentru „menținerea cuiburilor comuniste din județe" și, pe de altă parte CNSLR strică în gura mare că este contra PCR și PSM ! Oare nu s-au ținut toate ședințele de constituire ale organizațiilor PSM în casele de cultură ale sindicatelor UGSR-CNSLR (ar, la București, tovarășul Verdeț și-a cazat „fondatorii" în hotelul CNSLR „Johann Strauss" ? Așa că, vorba cîntecului : „căsuța noastră / cuibușor de nebunii / te așteaptă ca să vi (PSM).

În final, raportul CNSLR încheie bilanțul cu o serie de „angajamente și propuneri mobilizatoare", și anume :

— stabilirea unui sistem unitar privind **încasarea cotizației sindicale și întărirea muncii organizatorice** la nivelul uniunilor (ligilor, asociațiilor, federațiilor) județene în scopul impulsionării încasării cotizației sindicale și virării la CNSLR a cotei părți.

— se vor determina **beneficiile de vărsat la CNSLR de la DECOTS** pe anul în curs.

— **înființarea unor unități economice, și comerciale subordonate direct CNSLR.**

În concluzie, se propune spre aprobare execuția bugetară, **aprobarea fiind de competența Prezidiului CNSLR.**

Semnează pentru Direcția Administrativ-financiar TIVAL [illegible] nr. 2658/24.08.1990 adică

dl. VISALON V., FOST CONTABIL ȘEF AL CC AL UGSR, actual Director al CNSLR.

Confederația „Frăția"

(Publicarea textului a fost susținută de către Confederația „Frăția").

Restructurare sau destructurare?

(Urmare din pag. 1)

vînd impetuos spre maneta puterii, fără nici o legitimitate, care și-au autoasumat răspunderea interimară a viitoarei guvernări, pe care, apoi, în mod „revoluționar" și-au legitimat-o prin alegerile din Duminica Orbului și acum nu o mai părăsesc.

Justificarea lor în fața națiunii a constituit-o promisiunea de restructurare a vieții economico-sociale printr-o reformă... democratică. Încrezătoare și răbdătoare, „o parte" din societatea românească i-a crezut și le-a acordat votul. Puțini au sesizat atunci că RESTRUCTURAREA nu poate fi făcută de o structură politică, aceeași care a preluat în mod dubios puterea, că la „vremuri noi trebuiesc oameni noi" cum spune cronicarul sau că „lupul își schimbă părul dar năravul ba", cum aflăm din înțelepciunea populară.

După cinci ani de încercări pentru restructurarea societății sovietice, Gorbaciov a văzut că „diagnosticul" sau a fost greșit. Corpul bolnav al marelui vecin avea o suferință mai adîncă și anume lipsa de libertate, nevoia de adevăr, de oameni și de demnitate. Se pare că Eltîn are revelația acestui adevărat diagnostic și de consecvența cu care se vor aplica tratamentele corespunzătoare, depinde însănătoșirea materială și spirituală a popoarelor vremelnic supuse în fostul imperiu sovietic.

În România „bolnavul" (poporul) nu este consultat atent sau cu bună credință de către medic. Se pare că este lăsat în seama unor „moașe comunale", care, neputincioase, încearcă „leacuri băbești", în timp ce bolnavul merge cert către un evident colaps. Aceasta este o variantă de apreciere a situației din țara noastră.

Cealaltă — mult mai probabilă — este că medicii (în cazul nostru ingineri hidro), merg pe un scenariu, pe cît de diabolic, pe atît de precis, și anume : RESTRUCTURAREA trebuie făcută în așa fel, încît să realizeze o mare dezordine, un haos economic și spiritual, care să justifice RESTAURAREA vechiului regim etatizat și al partidului unic. PRIMA fază — a dezordinei sociale s-a realizat întocmai. Avem o lege funciară, care după aproape doi ani de la revoluție, nu a dat încă titlurile de proprietate țăranilor și ca o consecință, zeci de mii de hectare de culturi cerealiere au rămas nerecoltate și arse în pragul toamnei, iar țăranii sînt nedreptățiți și invrăjbiți între ei. De asemenea a fost promulgată o lege a privatizării ce permite un adevărat JAF în proprietatea ruvenită de drept poporului și nu statului, care este numai ADMINISTRATOR, nu și proprietar. Liberalizarea prețurilor și devalorizarea leului au lăsat mult în urmă nivelul salariilor, iar tîlhăriile și sărăcirea populației au luat proporții îngrijorătoare.

Nu mai există nici un dubiu că FAZA A DOUA — HAOSUL —, este și se realizată cu prisosință, astfel că urmează cea de a TREIA FAZĂ și anume RESTAURAREA. A cui restaurare? A comunismului din timpul răposatului! Nu se aude doar destul de des, rostindu-se cu toată amărăciunea : acum este mai rău decît în timpul lui Ceaușescu?

O echipă guvernamentală cînd aude spunîndu-se despre sine acest lucru — care în realitate o descalifică în modul cel mai categoric — ar trebui să-și dea neîntîrziat DEMISIA. Dacă guvernul cu primul său ministru nu o fac, președintele țării ar trebui să se consulte cu factorii morali și politici ai țării și să le-o ceară sau să-i destitue.

De ce acest lucru atît de normal și de logic nu se întîmplă în țara aceasta destul de necăjită? Fiindcă DIAGONISTICUL este greșit : NU RESTRUCTURAREA cosmetică „Severino-romanistă" ne poate salva de la un inevitabil dezastru, ci DESTRUCTURAREA, adică îndepărtarea radicală din forurile politice și administrative a cadrelor neocomuniste, care nu au nici pregătirea profesională, nici integritatea moral-politică necesară pentru a crea o nouă societate românească sănătoasă. Ineptia proferată, că nu avem elemente corespunzătoare de conducere la un asemenea nivel este o propagandă murdară. Avem oameni mult mai capabili și de bună credință care poi să ia locul „unicatelor" de o incertă valoare, de la care nu am văzut pînă acum nici o soluție înțeleaptă.

Iată pentru ce considerăm mai mult decît necesare prevederile articolului 8 din Proclamația de la Timișoara și susținerea în parlament, de domnul Ion Diaconescu, ca „nomenclatura neocomunistă să nu aibă acces la posturile de conducere politică și economică timp de cinci ani". Această perioadă este aproape suficientă pentru dezintoxicare de ideologia compromisă pe întregul glob și mai ales că, reînceput să muncească împreună cu noi toți, și-ar cîștiga reeducarea ce nu se poate dobîndi cu adevărat decît prin muncă.

Numai așa IERTAREA ar fi posibilă și ar consolida pacea și liniștea socială, atît de necesare pentru intrarea în Europa.

Celule comuniste la „1 Mai" — Ploiești

Joi, 12 septembrie 1991. Stăm de vorbă cu salariații de la UPETROM — S.A. (fosta uzină „1 Mai") — Ploiești, în timpul desfășurării mitingului sindical de pe platoul din fața Casei de cultură a sindicatelor.

La întrebarea : „Este adevărat că la uzina dvs. se pun la cale celule comuniste ?", înregistrăm următoarele răspunsuri :

„Pe 19 și pe 20 august au fost unii care și-au confectionat bite și-au venit și-au ieșit cu ele la subțioară pe poarta întreprinderii, fără ca nimeni să le zică ceva".

„De la noi din uzină s-au ales lepădăturile alea care-au atacat opoziția anul trecut, în aprilie și-n mai. Au dat chiar și-n studenți !".

„Păi, dacă-o luăm așa, în uzina noastră s-au găsit mereu mercenari pentru Front, care s-au dus la București cu autobuzele. Așa a fost la 28 ianuarie, așa a fost la 13 iunie. Unii de la noi au luat parte la devastarea sediilor liberalilor și țărăniștilor, aici la Ploiești, în 14 iunie".

„Acuma, cînd cu puciul de la Moscova, foștii secretari de B.O.B.-uri începuseră să meargă semeț și să amenințe. Atunci au avut ei niște întruniri, dar nu în uzină, ci pe la cîrciumi, la un șpriț, că le dau de băut proștilor și le spun : Ce bine era cînd vă conduceam noi și mîncam toate primele și trăiam din munca voastră !".

„La Mecanică—2 sînt cei mai mulți P.S.M.-iști".

„La Mecanică—8, maistrul Petre Cercel, fost secretar P.C.R., a fost ales vicepreședinte la partidul lui Verdeț, dar l-au dat oamenii afară din sindicat".

„Da, însă Cercel are-un grupuleț de vreo zece-douăzeci de inși, un fel de echină de soc care ieri, cînd a venit primarul Hanganu în secție, s-au angajat ca, dacă azi la miting se strigă „Jos Iliescu !", să sară cu bîtele pe demonstranți. Și primarul Hanganu a zis : Foarte bine ! De ce-i lăsați ? Sînt reprezentanții voștri ! De ce-i lăsați să facă dezordine și să vă strice prestigiul ?".

„Ce-a căutat primarul Hanganu în uzină, la Mecanică—8 ? Păi de-acolo a plecat, era inginer, șeful secției. Băiat de treabă, adică serios, pînă l-a tras senatorul Damian — care-acuma nu vrea să stea de vorbă cu noi, deși, cînd era la uzină, se știe cîte parale făcea ! — să fie primar pentru Front. Ieri, domnul Hanganu a încercat să convingă oamenii să nu vină azi la miting și a promis că va mai face o vizită miercurea viitoare, să asculte, vezi-bine, păsurile muncitorilor ! A ce vă miroase dvs. asta ? Că mie îmi miroase a început de campanie electorală !".

„Fraților, să n-ajungem ca nenorociții ăia de mineri, eroi pînă-n '77 și pe urmă infiltrați și stricați de securiști ! Că uzina noastră a fost mereu contra stăpînirii comuniste, iar Ceaușescu ne-avea ca sarea-n ochi ! Și mă gîndesc cum am ieșit noi în 22 decembrie, da' ne-am ales numai cu riscurile, că Damian și alți mafioți s-au făcut F.S.N. și pe urmă a venit Iliescu la noi în vizită și nea încîntat și ciți nu i-am votat ! Presa se laudă senatorii și deputații fesediști la București că județul nostru e-n mîini sigure, că e potolit, ca să nu fie o lucrătură !".

„Ăștia, P.S.M.-ul și F.S.N.-ul o iau pe dedesubt, prin întrigi, prin învăluire. Credeți că-i pasă primarului Hanganu de noi ? Dacă era om de onoare venea aici, la miting, să ne asculte și să ne răspundă direct, nu umbla cu șușoteli prin secții !".

„Ziceți că unele sindicate s-ar putea să mascheze organizații comuniste ? Ce să zic ?! E dezorganizare și lipsă de fermitate, dar și calomniere, discreditare a liderilor sindicali, care, după unii, au devenit milionari și se scaldă-n aur. Eu zic că, dac-ar fi așa, n-ar mai sta în uzină, e-ar privatiza, s-ar duce unde-ar vedea cu ochii. Să știți că la noi a fost multă mafie și-nainte de 22 decembrie. Pe urmă, ce să vă spun, la clubul uzinei noastre, care e controlat de sindicate, responsabilul cu costumele de dansuri populare păstrează în magazia lui steagurile roșii ale P.C.R. și un portret de bronz al lui Lenin, zice că de ce să le-arunce, că le are pe inventar ! Deh !...".

„Se pare că or să-nceapă concedierile, dar toți șefii și-au plasat fii și fiicele în uzină. Dacă o luăm după semnul ăsta, s-ar putea să ajungem un fel de „Valea Jiului", rezervă de salvare proletară pentru Front, că nu se-nghesuie ăștia degeba cu odraslele lor !".

A consemnat
pentru dumneavoastră
CONSTANTA MUNTEANU

Nevoia de întregire

Noi, românii, n-am fost și nu sîntem un popor de pelerini. Din totdeauna ne-a avut și avem un pămînt pe care ne-am bunuiți și în care ne-au rodit semințele din plin, evident înrîuriți de binefacerile acestui pămînt. Cu toate aceste înzestrări inițiale am trăit un paradox al existenței. În propria țară ne-am dezvoltat mai mult în perimetrul etniei, mareați, în special, de o conștiință a spiritualității de neam, cansilizată adesea spre contemplație (ironie amară, împăcare cu soarta, înjurături și denigrări reciproce, ba mai mult împinși să ne înșelăm reciproc, fără nici un fel de scrupule). Cîtă durere, dar cîtă spaimă, în fața lumii uitată de Dumnezeu, trebuie să fi simțit Constantin Noica cînd a străfulgerat asistența, în timpul unei conferințe ținută la Berlin în 1943, cu această replică energică: „Noi nu mai vrem să fim eternii sateni ai istoriei!" Iar atunci cînd am început să rodim sincronizîndu-ne cultural, științific, filozofic cu Europa, pe versantul ei apusean, am fost opriți, fie din cauza numeroaselor năvăliri barbare care distrugeau totul în calea lor, fie obligați de capriciile marilor imperii, să trăim divizați în principate, deci dezbinați în provincii ce segmentau ființa de neam. Cîtă cazną adunase în cuget Nicolaus Olahus, Nicolae Milescu-Spătarul, Dimitrie Cantemir etc. cînd înscrisul rînjit al unui destin prepuelnic îi obligă să trăiască departe de neamul din care au purces! Dar din toate, mai dureroasă a fost prinderea sub tăvălugul uniformizator al stelei Kremlinului care, odată cu „lumina de la răsărit", a sădit în sufletul românului ciuperca roșie a comunismului, smulgînd din trupul țării ținutul Basarabiei, al Bucovinei de nord, al Herței și Cadrilaterului. Ce a însemnat, oare, participarea armatei române, în timpul ultimului război mondial, sub comanda maresalului Antonescu (chiar în condițiile nefaste ale timpului care-l obligau la alianțe diabolice) dacă nu o stăvilire a forțelor comuniste în expansiune și o spulberare a invincibilului slavism care trebuia oprit la hotarul latin al Europei prin recucerirea teritoriului pierdut în urma pactului Molotov — Ribbeatrop? O conștiință filozofică ivită din acel dor fără de spațiu al românului pentru cunoaștere, pentru a intra în deplinătatea puterilor sale și de a domina ființa sa sau de a modela ființa lumii de la el de acasă ne-a fost categoric interzisă. Nu cunosc în devenirea acestui popor decît cei douăzeci de ani ai pămîntului întregit, din regatul României Mari, cînd pe cerul lumii și al nostru o ivire mistuită de har, ca o floare de os, numită pleiada de aur a eminenței cenușii românești, eruse faustic prin Vasile Pârvan, Constantin Rădulescu-Motru, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Mircea Vulcănescu, P.P. Negulescu, Petre Pandrea, Constantin Noica, Lucian Blaga, Camil Petrescu, Mircea Florian, Ștefan Lupașcu, Nicolae Georgescu-Roengen, Matilda C. Ghyca, Piu Șerban Colescu, George Uscătescu etc. Ce a urmat apoi este știut: mulți au dispărut în pămîntul țării sporind acel cuantum inventiv originar, iar alții au luat drumul exilului găsindu-și sălaș printre vertebrele lumii letuindu-le sau adîncindu-le cunoașterea.

Atunci, în timpul regatului României Mari, ființa națională pe deplin reintregită și identificată cu centrul ei de ființare, stimulată în prealabil de Constituția din 1923, cunoaște pentru prima dată participarea la viața planetei. Împlinirea de sine a ființei — măreață glorie la care aspiră de veacuri viața unui popor, a înlesnit derivarea din propriul centru de ființare și reproducerea pe alte meridiane. Se fertilizase, astfel, propriul cîmp de manifestare cît și altele vecine. Cîtă bogăție a curs atunci! Dar Europa a continuat să se separe în partea ei de Occident, cu valorile culturale și de civilizație, și în una de Răsărit, pe cît de nemulțumită de sine pe atît de îngenunchiată și în care România, uitata România, ignorată România, este văzută cînd „curiozitate bizară", cînd „țară la porțile Orientului și începuturile Europei". În fond Europa de Răsărit a intrat în criză încă de la începutul secolului. Lipsa unor principii de substanță sau convertibilitatea unor valori sociale și politice a îndemnat-o să se aventureze pe căi ocolite, numite comuniste. România a căzut pradă în convenția clipei prin poziția geografică. Dar în fața prefacerilor, uneori logice alteori haotice, care premerg noua ordine în lume în acești ultimi ani ai mileniului nu cunosc decît superba întrebare și aceasta pusă, din aceeași dragoste de cetățean al țării sale și al lumii, de Mircea Eliade: *„Făcînd parte trupește și spiritualicește din Europa, mai putem fi sacrificați fără ca sacrificiul acesta să nu primejduiască însăși existența și integritatea spirituală a Europei? De răspunsul care va fi dat, de istorie, acestei întrebări, nu depinde numai supraviețuirea noastră, ca neam, ci și supraviețuirea Occidentului"* (Profetism românesc — Destinul culturii românești, 1990, p. 151). Oare în spiritul interogației lui Mircea Eliade, dacă se continuă ruptura dintre extremele continentului, lăsarea Europei într-o parte n-ar duce în mod sigur și definitiv la prăbușirea zidirii din partea cealaltă? Stabilitatea unei construcții este dată, în primul rînd, de echilibrul extremelor. Să ne imaginăm pentru o clipă că deviza „Români din toate țările, adunați-vă!" s-ar împlini cu adevărat și că toți românii s-ar întoarce la ei acasă. Lumea, dacă n-ar sărăci pe de-a-ntregul, în mod sigur ar resimți un gol imens. Deci, dacă românul a păfruns prin toate spațiile lumii, alimentînd focarele de cultură și civilizație ale Planetei, de ce să fie atît de vitregit și biciuit la el acasă? De ce să nu respire mulțumit dubul mosiei întregite? Impresia despre România, văzută drept „țară sălbatică", așezată la o margine de lume, este lipsită de temei. Europa trebuie să privească cu seriozitate la trupul ei continental. România rămîne rana ei deschisă, singerîndă, atît prin infuzia de comunism de la ultimul război mondial încoace cît și prin dezmembrarea teritorială ce continuă ca și întrebarea „pînă cînd?"

După împreunarea celor două state germane, Europa continuă să fie mutilată prin fărîmițarea poporului român în cele două state românești (suverane și deopotrivă de independente) și-n alte cîteva provincii aflate prin vecini. În acest caz s-ar permite românului să-și hotărască soarta (sau să-i fie hotărîtă) prin ștergerea graniței care atît de sfîdător îi cutreieră ținutul strămoșesc. Românul, oficializat astăzi băgtinaș doar de la Prut pînă la Tisa, cunoaște în Europa și-n lume o înfățișare unică: conaționali care, din motive politice sau religioase, au trebuit să-și părăsească ținutul natal, viețuind printre democrațiile autentice ale mapamondului, și deci numiți *români liberi* și conaționali prinși sub tăvălugul restructor al unor tratate de circumstanță, obligați să îndure condiția de colonie a imperiului, și deci numiți *românii captivi*. Cît de utili sînt pentru țară românii viețuind de decenii în civilizația altor meridiane, exemple de conștiință gata formate într-ale democrației, dar cîtă prospețime de inimă și gînd aduc cu ei românii căzuți pradă în coliviile timpului, fie la sud de Dunăre, fie la nord de Mare! Stabilitatea Europei depinde de întregirea României care poate deveni o adevărată coloană a lui Hercule numai dacă va fi cultivată și protejată ca un spațiu „edenic", esențialmente generator de forme și idei europene și nu numai ca o „stîncă" în fața năvălitorilor (cum atît de nepotrivit a condamnat-o istoria). Valorile intelectuale românești, ce astăzi alimentează gîndirea lumii, sînt enorme. Această Mare Rană Deschisă a Europei, care este România dezmembrată de subterfugiile unor tratate, ce au precedat și succedat ultimului măcel european, rămîne un leit-motiv care continuă să amintească despre conflagrația mare a secolului, încheiată, ce-i drept, în formele ei militare dar nu atît pe deplin justificată în marile cabinete diplomatice de împărțire a lumii. Aidoma unei păsări, România ar vrea să zboare, să salte în timp și-a istorie, dar aripa-i de la răsărit este încă prinsă sub greutatea cizmei. De aceea se zbate, se zbate pasărea și strigă: Domnilor Parlamentari și Diplomați ai Lumii, fără o România întregită mult visata. Casă Comună a Europei rămîne o utopie!

NICOLAE HAVRILIUC

P.S. În 1981, cînd se pregătea să moartă, tatăl meu, Havriliuc Dumitru, cutreiera cîmpurile Tătarcinei din orașul Siret scrutind perspectiva ce-i dădea pămîntul Adîncatei și al Storojinețului natal și unind cu acel dor din suflet și din privire aceste ținuturi românești cu țara mamă, forfecată atît de samavolnic de precupeții din talciocul istoriei.

Corespondență din Bruxelles

Internaționala Muncitorilor Creștini Democrați

Internaționala Muncitorilor Creștini Democrați (I.M.C.D.) a fost înființată în urma deciziei Congresului trienal al Internaționalei Creștin Democrate (I.C.D.) ținut în Guatemala, pe 18, 19 și 20 septembrie 1989, fiind conceput ca o asociație a Uniunii Europene a Muncitorilor Creștin Democrați (E.U.C.D.W.) și al Frontului Muncitorilor Creștin Democrați din America Latină (FETRAL—DC). În I.M.C.D. sînt incluși toți cetățenii care muncesc din Africa, America, Asia, Europa și Oceania, care aderă la principiile fundamentale ale Democrației Creștine, și ale căror organizații au subscris la statutul internațional al I.C.D. I.M.C.D. nu este o formație sindicală internațională. Ea este deschisă tuturor organizațiilor care acceptă valorile morale ca ax central în jurul căruia se desfășoară acțiunile politice, în particular ale creștinilor, musulmanilor, evreilor, budiștilor, hindușilor etc.

I.M.C.D. consideră că învățămintele sociale ale Bisericii Creștine, incluzînd în special marile sensuri ale Encyclicei „Rerum Novarum" sînt un mesaj universal și din această cauză constituie o sursă de inspirație pentru orice gîndire socială non-marxistă.

I.M.C.D. desfășoară o luptă continuă pentru îmbunătățirea drepturilor muncitorilor și pentru afirmarea revendicărilor acestora peste tot, în particular, în cadrul Națiunilor Unite, și în special în cadrul partidelor creștin-democrate, a guvernelor și instituțiilor în care creștin-democrații au responsabilități.

I.M.C.D. dorește să asigure în cadrul partidelor creștin-democrate, cît și în cadrul opiniei publice, informarea obiectivă asupra condițiilor de muncă și de viață ale muncitorilor din toată lumea.

Comitetul de coordonare înființat în luna ianuarie 1991 la Koningswinter (Germania) a organizat primul Congres Mondial al Internaționalei Muncitorilor Creștin Democrați, care s-a desfășurat la Bruxelles în zilele de 5—6 septembrie 1991, în sediul Parlamentului European. Au participat membrii și invitați din peste 60 de țări ale lumii, și în special din Europa, America Latină și Africa, delegați ai partidelor și sindicatelor creștin-democrate. Din partea României a participat dl. Dan Stănescu, secretarul general adjunct al Organizației Centrale Muncitorești a PNTCD, în calitate de invitat.

De la stînga la dreapta — Algirdas Saudergas, ministrul afacerilor externe din Lituania, Andre Louis, secretarul general al IDC, Eduar do Fernandez, președintele IDC.

Prezidiul IMCD, de la stînga la dreapta — Oscar Martinez, Auguste Vanistendael, Arie Hordijk și Francisco Rivas.

Lucrările Congresului au fost deschise de dl. președinte Arie Hordijk, care a prezentat Comitetul de Organizare condus de dl. președinte Heribert Sharrenbroich, — deputat în Bundestag — și din cadrul căruia au mai făcut parte domnii Antonia Constanzo, Alain de Brouwer, Norbert Heilkamp, Franz-Richard Hesse, Andre Louis, Oscar Martinez, Rafael Rodriguez Acosta, Francisc Rivas. După alegerea președintelui Congresului în persoana dlui Heribert Sharrenbroich deschiderea oficială a fost efectuată de dl. Eduardo Fernandez, președintele IDC. Participanții au fost salutați de dl. Egon Klepsch, președintele PPE, Arie Horijk, președintele UEMDC și Fernando Guante, președintele FETRAL-DC.

Dl. Auguste Vaninstendael, ministru secretar de stat în guvernul Belgiei, a conferențiat despre „Aportul la universalitate al Encyclicei Sociale".

În ședințele plenare s-au prezentat trei conferințe, respectiv: „Situația socială a muncitorilor din lume", autori, Carlos Custer, secretar general al C.M.T. și Enzo Frizo, secretar general adjunct al C.I.S.L.; „Condițiile socio-economice ale democrației", autor dl. Ricardo Arias Calderon, vicepreședintele Republicii Panama; „Perspectivele de acțiune pentru muncitorii creștin-democrați", autor dl. Heribert Sharrenbroich, președintele I.M.C.D.

În ultima zi a lucrărilor congresul a fost onorat de discursurile rostite de domnii Wilfred Martens, primul-ministru al Belgiei și dl. Algirdas Saudergas, ministrul afacerilor externe al Lituaniei.

Congresul s-a încheiat prin salutul prezentat de domnii Andre Louis, secretar general al I.D.C. și Dagoberto Gonzales, secretar general al I.M.C.D.

Rezultatul celor două zile de dezbateri a constat în aprobarea statutului I.M.C.D. și adoptarea unei declarații finale. Pentru O.M.C. a PNTCD, congresul a prilejuit posibilitatea de prezentare a activității sale de la înființare și pînă în prezent precum și de creare a condițiilor de înaintare într-un viitor apropiat a cererii de aderare în calitate de membru cu drepturi depline.

Pe parcursul lucrărilor s-a constatat o preocupare frățească a membrilor I.M.C.D. față de situația muncitorilor creștin-democrați din țările fost comuniste precum și dorința de colaborare reală și eficientă pentru construcția unei democrații reale în aceste țări în baza principiilor creștin-democrației. Cu ocazia prezenței la Bruxelles s-a constatat o preocupare deosebită pentru activitatea PNTCD depusă de o serie de români exilați în Belgia, din rîndul cărora o activitate remarcabilă este cea depusă de d-na. Marie Liliane Vasilescu, cunoscut publicist și om de cultură.

În numerele noastre viitoare vom prezenta o serie de aspecte legate de prevederile statutului I.M.C.D., precum și preocupările mai importante ale unor partide și sindicate creștin-democrate din lume pentru rezolvarea problemelor muncitorești.

DAN STĂNESCU
Secretar general adjunct al O.M.C. PNTCD

PE GLOB

SITUAȚIA DIN IUGOSLAVIA. Războiul dintre Croația și Serbia îmbracă forme din ce în ce mai violente. Luptele intense au loc la frontiera Croației cu Ungaria unde încît aceasta din urmă a decis să-și supraveghere și teni regiunea de granițe. Ungaria a acuzat aviația federală că a violat spațiul ei aerian lansînd rachete în Croația în timp ce armata federală acuză Budapesta că ar fi doborît două avioane militare ce îi aparțineau. Atacuri interne s-au semnalat la diferite regiuni ale Croației, armata federală încercînd să spargă blocada la care este supuse unitățile ei de pe teritoriul acestei republici. Vukovarul a fost din nou bombardat. Alte lupte grele se dau pe țărmul Mării Adriatice unde croații au capturat duminică un depozit de arme.

Ministrul olandez de externe Hans van der Broek a cerut convocarea pe loi a unei reuniuni a Uniunii Europei Occidentale (U.E.O.) pentru a studia posibilitatea trimiterii unei forțe militare care să se interpună între părțile în ligerante. Olanda dorește de asemenea introducerea de urgență a miniștrilor de externe ai C.E.E. pentru a discuta deteriorarea situației din Croația.

CONSILIU DE STAT. Președintele sovietic Mihail Gorbaciov a deschis prima ședință a nou formatului Consiliu de stat sovietic. Acesta va elabora noul tratat economic ce ar urma ca țea deveni baza viitoarei confederații sovietice.

AJUTOR. Autoritățile din Leningrad au cerut ajutorul Comunității Europene pentru a putea face față penuriei de alimente și combustibil care este anticipată pentru această iarnă. Cererea a fost făcută de primarul Leningradului, Anatoli Sobcak. Un purtător de cuvînt al C.E.E. a declarat că această cerere ar putea fi luată în considerare împreună cu alta, mult mai substanțială, venită din partea Kremlinului.

ARESTARE. Fostul șef al Serviciilor Secrete est-germane (STASI), Marian Wolf, a fost arestat în Austria. Acesta a părăsit Uniunea Sovietică după sfîrșitul puciului și a venit în Austria unde a cerut azil politic. Ministrul de interne austriac a declarat că cererea lui Wolf a fost respinsă. Wolf este căutat de serviciul secret german de autoritatea operațiunilor de spionaj îndreptate împotriva R.F.G. și organizate în perioada cît a condus serviciul secret est-german.

CONFERINȚA DE PACE. Secretarul american James Baker efectuează o vizită în Israel pentru a pune la punct ultimele detalii privind proiectata Conferință de pace pentru Orientul Apropiat. Această vizită este însă stînjenită de refuzul președintelui Bush de a acorda Israelului garanții de credit în valoare de 10 miliarde de dolari. Președintele american este teme că acest credit va fi folosit pentru colonizarea teritoriilor ocupate.

IMPOTRIVA PREZENȚEI AMERICANE. Senatul statului Filipine a votat împotriva reînnoirii tratatului cu Statele Unite, care ar fi permis americanilor să folosească în continuare baza Subic Bay, cea mai importantă bază militară în Pacificului. Cei favorabili abrogării tratatului afirmă că a venit timpul ca Filipinele să iasă de sub tutela americană. Adversarii acestei acțiuni spun însă că acest stat ar fi avut mult mai mult de cîștigat din punct de vedere economic prin cei 200 de milioane de dolari vărsați de S.U.A. decît fără ea. Președintele țării, Corazon Aquino a declarat că va încerca să anuleze votul Senatului printr-un referendum.

EȘEC. Partidul Social-Democrat aflat la putere în Suedia încă din anul 1932 a înregistrat cel mai dureros eșec din istoria sa la actualele alegeri legislative. Dreapta de centru-dreapta formată din trei partide printre care și cel Democrat-Creștin au cîștigat 170 din cele 250 locuri din Parlamentul unicameral sueded. Premierul Ingvar Carlsson, cel care l-a succedat lui Olof Palme după asasinarea acestuia, și-a dat demisia.

NAȚIUNILE UNITE. A început cea de-a 46-a sesiune a Organizației Națiunilor Unite. Din această organizație fac parte 7 noi membri printre care statele baltice dar nu și Republica Moldova care a cerut și ea acest lucru. Mandatul Secretarului General Javier Perez de Cuellar a expirat și O.N.U. urmează să îi dească un succesor.

Comerț exterior și... „zahăr"

Dl. ministru Napoleon Pop a fost gazda conferinței de presă de vineri 13 septembrie de la Ministerul Comerțului și Turismului, cînd în calitatea sa de șef al Departamentului Comerțului Exterior a făcut o expunere asupra evoluțiilor și situației comerțului exterior în primele 7 luni ale anului. Exporturile în această perioadă s-au ridicat la 706,4 milioane ruble (mai socotim încă în această monedă) și 1 784,9 milioane dolari. Importurile pe aceeași perioadă au însumat 512,8 milioane ruble și 2 989,1 dolari rezultînd o balanță activă de 193,6 milioane ruble, respectiv pasiva de 1 197,2 dolari. Un deficit impresionant care defalcat pe sectoare de activitate arată după cum urmează: în afară de industria construcțiilor de mașini, care prezintă un excedent de 337 milioane și cea a bumbacului cu 177,9 milioane, se înscriu cu deficite în milioane de dolari: industria metalurgică cu 209, ind. chimică și petrochimică 435 (referire la un material publicat recent de noi), petrolului 239, agricultura cu 312. Încasările din export la fondul valutar sînt de 740 milioane dolari, iar plățile de 2.100 milioane dolari. Din luna martie '90 este pentru prima oară, în luna iulie, cînd exportul depășește 300 milioane dolari, echilibrînd oarecum importul care a fost de 317 milioane. Din total exporturi, 45% o reprezintă hidrocarburile aciclice (rezultate și din „process-ing") iar în rest mobilier din lemn 7,8%, uleiuri diferite 5,3%, echipament foraj 3,5%, îmbrăcăminte confecționată 3,2%, prod. oțel 3,2%, nave transport mărfuri 3%, îngrășăminte 2,8%, vagoane marfă 2,3%.

Între 10—12 septembrie dl. ministru C. Fota s-a întîlnit cu omologul său cehoslovac pentru semnarea acordului de schimburi de mărfuri și de plăți după 01.01.'90 și protocolul privind lichidarea creanțelor, unde ne găseam cu un sold pasiv de 192 milioane dolari. S-a constatat că din cauza lipsei de devize convertibile comerțul dintre cele două țări a scăzut aproape la un sfert (600 milioane în '90 și preliminat pe '91 cam 130 milioane). Soluția ar fi totuși niște acorduri pe bază de clearing, dar în dolari. S-a soluționat și datoria pe care o aveam, prin livrarea a 2 nave ce vor fi predate pînă în 1993.

Situația este similară și în relațiile economice cu Bulgaria, datorită tot lipsei de devize a ambelor părți. După acordul din 26.05.90, ce prevedea decontări în valută la prețurile de pe piața internațională, s-a constatat în primele 6 luni o scădere considerabilă a schimburilor.

Problema care a reținut apoi atenția, dînd loc chiar la discuții prelungite, a fost cea a zahărului. Plecînd de la situația că Ministerul nu are posibilități, și nici dreptul, pentru un control eficace asupra rețelei comerciale, de unde decurge că asigurările ferme date în repetate rînduri că vor fi acoperite toate restanțele, vor rămîne vorbe în vînt.

Nu este cazul să ne rezumăm nici la a da vina pe Primărie, ea fiind cea care distribuie cotele, deși n-ar fi singurul caz cînd în activitatea sa apar asemenea sincope. Atîta vreme cît zahărul este raționalizat — singurul produs de altfel, ceea ce simplifică chestiunea — statul are obligația absolută să asigure fiecărui om din această țară rația pe care chiar el i-a fixat-o. Mijloacele fi privesc, dar are slavă Domnului prea multe. Mai ales că a stabilit distribuirea numai prin unitățile comerțului de stat care nu aparțin și nu sînt sub controlul nici al Băncii Angliei și nici al Reginei din Saba. Sperăm că măcar de data aceasta vocea mass-mediei să nu răsune în deșert. În ce ne privește nu ne vom opri pînă ce nu va mai fi nimeni care, în orice fel și sub orice formă, să ia zahărul de la gura copiilor.

F. IOAN

Conferința de presă a Ambasadorului Poniei

Vilva stîrnită în opinia publică românească de articolul lui Wlodzimierz Lozinski, „Varsovia — Praga — Budapesta", apărut în revista „Sens", a obligat Ambasada Poloniei din București să convoace o conferință de presă. Ea avea ca scop informarea opiniei publice asupra poziției oficiale a guvernului polonez cu privire la articolul incriminat. Ziariștii lor prezenți la întîlnirea cu Excelența Sa Zygmunt Komorowski li s-a înmînat o declarație oficială, în care se afirmă că articolul din nou apăruta revistă „Sens" nu a fost nici inspirat, nici autorizat de către instituțiile guvernamentale poloneze. În schimb, autorul articolului afirmă cu totul altceva: „Deoarece am amintit despre studiile întreprinse în cadrul Ministerului Afacerilor Externe polonez, trebuie să adaug că primul material care a apărut acolo se referea nu numai la zonele de frontieră ale „Trilateralei", dar și la Ucraina subcarpatică și Transilvania, deci la teritoriul Carpaților Răsăriteni în ansamblu". Așadar, cine nu spune adevărul: revista „Sens" sau Declarația oficială a Ambasadei Poloniei? A fost sau nu articolul bazat pe studii ale Ministerului de Externe polonez? Excelența sa ambasadorul nu a putut să dezmințită în mod categoric implicarea ministerului de externe al țării sale într-un asemenea studiu.

Discuția dintre ambasador și reprezentanții presei a alunecat mai tîrziu însă pe teritoriul nesigur al afirmațiilor hazardate: s-a spus, printre altele, că reacția românească față de acel articol a fost „una emoțională". Cu alte cuvinte, noi rominii ne pierdem controlul atunci cînd este vorba de Transilvania. Respingem de la bun început o asemenea interpretare a faptelor: problema ce trebuia clarificată era existența sau inexistența unui studiu oficial privind integrarea Transilvaniei în zona de acțiune a Trilateralei fără încuviințarea românească și nu atitudinea presei române — emoțională sau nu — cu privire la articolul din „Sens". Această chestiune nu a fost însă clarificată în cursul conferinței de presă.

Ambasadorul Komorowski a mai declarat că se teme de începerea unei campanii de presă în țara sa îndreptată împotriva României. Ne-ar părea rău de o asemenea perspectivă, întrucît nu sîntem cu nimic vinovați față de poporul polonez, ba din contră. Ne-am aștepta la mai multă recunoștință pentru modul în care i-am tratat pe refugiații polonezi în timpul celui de-al doilea război mondial!

S-a vorbit în cadrul acestei conferințe de presă despre colaborarea regională și subregională ce există între diferitele țări ale Europei. Domnul Venier, decanul ziariștilor străini, a încercat să minimalizeze articolul afirmînd că proiectele de colaborare regională sînt normale în cadrul Comunității Economice Europene. Este adevărat — și lucrul acesta îl știu și ziariștii români — dar domnia sa uită un lucru: că țările comunitare sînt legate între ele prin anumite tratate care facilitează și încurajează acest lucru. Or, între țările Trilateralei și România nu există nici un fel de acord sau tratat de acest tip. Mai mult, aceste proiecte au fost făcute fără știrea autorităților române. A pune semn de egalitate între proiectele de dezvoltare subregională dintre cei 12 și cele făcute în cadrul Trilateralei privind un stat ce nu aparține acestei organizații dovedește o înțelegere a situației reale.

Nepotrivită a fost și intervenția reprezentantului Organizației polonezilor din România. Nimeni nu a pus la îndoială lealitatea față de România a membrilor acesteia și nici nu i-a incriminat într-un fel anume. Ideea de a se amesteca într-un conflict care nu avea nici o legătură cu ei și cu organizația lor a fost pripită și cu totul neînțeleaptă.

În ceea ce privește articolul din „Sens", mai așteptăm încă precizări. Am dori să știm și ce este cu proiectul căilor de comunicație între Rzeszow, Kosice, Uzhorod, Debretin și Cluj. De cînd acest oraș românesc este inclus în planurile Trilateralei? Sau cercuri din anumite țări mai au încă nostalgia Dictatului de la Viena?

LUCIA STEFAN

DECLARAȚIA

Ambasadei Republicii Polone la București, privind unele aprecieri în mass-media românească, în legătură cu articolul din revista poloneză „SENS"

1. Articolul criticat, publicat într-o necunoscută nouă, nou-apăruta revistă poloneză „Sens", nu a fost nici inspirat, nici autorizat de către instituțiile guvernamentale poloneze.

2. Printre criticile aduse acestui articol au apărut și insinuări jignitoare și fără temei în adresa Ministerului Afacerilor Externe al Poloniei și chiar a guvernului polonez — uneia vizînd în mod direct relațiile dintre popoarele noastre.

3. Ministerul Afacerilor Externe al Poloniei niciodată nu și-a propus nici proiectele nici postulatele de a atrage unele regiuni ale altor state în procesul cooperării — prin intermediul articolelor din presă (în special din presa independentă). În schimb, ideea de cooperare subregională și reflecția asupra unei complementarități potențiale, precum și a convergenței intereselor statale din acest domeniu — dacă aceasta nu atinge interesele altora — le considerăm interesante și favorabile dezvoltării colaborării internaționale.

4. În ceea ce privește partea polonă, caracterul relațiilor polono-române nu s-a schimbat sub nici un aspect. Acționăm în continuare pentru dezvoltarea lor în spiritul prieteniei tradiționale și a intereselor comune. Considerăm că un dialog calm și constructiv — care prin natura lui exclude orice fel de învinuiri nefondate — le poate sluji cel mai bine.

București, 13 septembrie 1991

Declarația d.lui GEORGE NAVON, membru în Comitetul Executiv al PAC

Participînd, la Paris, la întîlnirea cu Regele, dl. G. Navon declară:

„Am trăit un moment excepțional, care m-a impresionat pentru restul vieții mele, un moment de mare demnitate" ne-a declarat dl. Navon după întrevederea cu Majestatea Sa Regele Mihai I.

„Suferința lui interioară pentru țară, gîndurile lui îndreptate în special spre muncitori, țărani și tineret pentru care are o mare considerație, concepția sa pentru un stat de drept, pentru reînfrățirea tuturor românilor din țară și de peste hotare, mi-au produs o mare impresie despre cel dintîi printre români."

Dl. Navon ne declară apoi cum Majestatea Sa s-a interesat îndeaproape despre situația din țară, de îngrijorarea sa asupra denigrării Instituției Monarhice de către serviciile și organele de dezinformare. „El are totuși o mare speranță asupra schimbării de mentalitate față de monarhie a românilor" ne spune în încheiere dl. George Navon.

DIN LUMEA SPORTULUI

● Luni după-amiază s-a inaugurat la Palatul Sporturilor din Capitală, turneul final al Campionatelor Naționale de box, la care participă aproape 100 de pugiliști pentru cucerirea celor douăsprezece titluri puse în joc. Numai aceștia, cei aleși, vor îmbrăca, sîmbătă, după disputarea finalelor, tricourile de campioni. După festivitatea de deschidere marcată de cuvîntul președintelui federației dl. Sfetcu, s-au desfășurat în cursul zilei două gale în care de regulă favoriții și-au confirmat șansele. Printre aceștia Valentin Barbu, Aliuța Nicolae, Adrian Anzar, Daniel Dumitrescu, Beresoaie Marcel. În zilele următoare competiția va continua în ritmul de două gale pe zi.

● Astăzi cele patru echipe românești care ne reprezintă în Cupele Europene își vor măsura forțele cu adversarele pe care sorții le-au pus în față. La Bacău echipa locală are un adversar de marcă Verder Bremen; valoarea fotbalului german este prea bine cunoscută pentru a mai accentua dificultatea testului la care vor fi supuși băcăuanii. O misiune nu mai puțin dificilă are Dinamo la Lisabona unde va înfrunta pe Sporting, cu sînge totuși de a obține un rezultat care să-i păstreze intacte perspectivele de calificare în returul de la București. Mai puțin complicate apar sarcinile ne care le au Universitatea Craiova în Bănie cu campioana Ciprului Apollon Limasol și chiar Steaua la Larnaca cu o altă echipă cipriotă Anorthosis Famagusta. Succes tuturor!

● „Romanian Tenis Open" și-a desfășurat luni primele partide ale tabloului final. Din păcate cu rezultate mai puțin favorabile culorilor noastre. Astfel Florin Segărceanu a pierdut la uruguayanul Filippini cu 6—3, 1—6, 2—6 iar Răzvan Sabău nu a reușit — totuși inexplicabil — să ia nici un joc suedezului Jonsson 0—6, 0—6. Dacă și Stelian Gina a fost eliminat de Ven Duyn, în schimb Andrei Pavel a reușit o victorie reconfortantă în fața suedezului Nydahl, cu 6—2, 7—5. Germanul Koslovschi l-a eliminat pe argentinianul De la Penna iar Dinu Pescariu a întrerupt partida cu Markus (Germania) după două seturi împărțite 6—3 și 3—6; din cauza întunericului, întrecerile continuă.

● Marea competiție de hochei „Cupa Canada" a luat sfîrșit cu victoria echipei canadiene care a învins în finala, mai ușor decît era de prevăzut, formația Statelor Unite cu 4—1.

● Tot la aceste campionate am avut ocazia să auzim din nou numele a doi foști gimnaști de clasă Ludmila Turischeva și Iurii Titov, aceștia din urmă încă președinte al Federației Internaționale. Ne-au trecut aceste nume, pare-se repetate cu o insistență ne la locul ei, amintiri foarte amare pentru tot ce ne-au făcut cu intenție, în mai multe rînduri la întrecerile internaționale, este ceva cunoscut și Nadia Comăneci. Ne surprinde că ei doi sînt încă tolerați în funcțiile în care au ajuns în circumstanțele speciale care au cum nu mai sînt însă actuale. Cît voc mai sta acolo? Dar pe marginea CM de gimnastică mai sînt multe observații de făcut.

● Primul turneu de baseball din țara noastră a fost cîștigat de echipa Juventus Oltenul.

(I.I.)

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 presfir București, Calea Griviței nr. 64—66.

Tiparul s Imprimeria CORESI, București